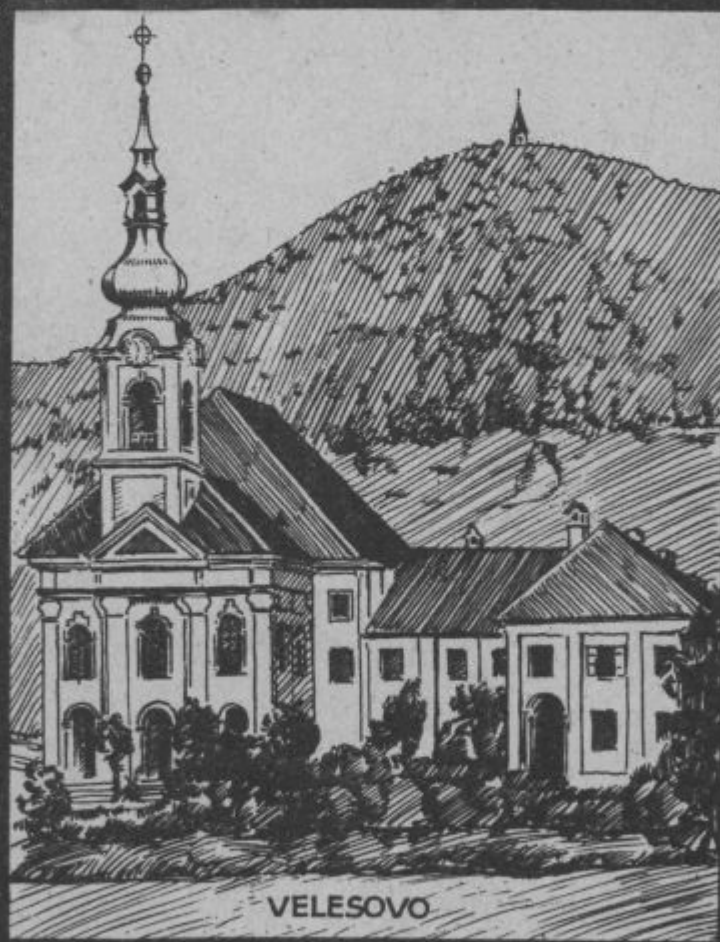

Poština plačana v gotovini.

BOGOLJUB

VELESOVO

PO MARIJI K JEZUŠU

1929

OKTOBER

*Zanom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpeninovo milo

JUBILEJNA HIMNA ZLATOMAŠNIKU SV. OČETU.¹

*Tja v večno mesto plove
nam duh, na južno stran,
namestnik Krista k tebi
v presrečni Vatikan.*

*Srce radost napaja,
naš oče god obhaja,
o zlatomašni god!
Sladko doni povsod:*

*Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav, gorak, krepak:
Bog živi, oče, te!*

*Stoletja pol odplulo
je v večnost od takrat,
ko pred oltarjem srečen
postal si božji svat!
Doživel zlato mašo
na srčno radost našo,
o sveti oče, Pij,
iz src pozdrav kipi:*

*Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav, gorak, krepak:
Bog živi, oče, te!*

*Bogu si se posvetil,
sprejel je dar, Gospod:
v življenja burni dobi
je čuval tvojo pot,
in dal ti krono trojno
in čredo vred nebrojno...
Navdušen kliče Rim
in svet vesoljni z njim:*

*Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav, gorak, krepak:
Bog živi, oče, te!*

*Grozé peklenske sile,
divja, besni vihar —
ti Petrov čolnč vodiš,
ti Cerkvi zvest krmar!
Gospod te nam ohrani,
sinovi, glej, smo vdani,
i naš slovenski rod
praznuje slavni god:*

*Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav, gorak, krepak:
Bog živi, oče, te!*

¹ V »Bogoljubu« 1908 je ta himna objavljena v notah. Takrat je praznoval zlato sveto mašo papež Pij X. — Ponatiskujemo in opozarjamo na napev zaradi tega, ker se lahko uporabi pri točasnih jubilejnih slavnostih Pija XI. — Op. ured.

GLOBOK SIMBOL.

Zlatomašniški kelih, ki so ga zagrebškemu nadškofu dr. Antonu Bauer-u poklonili jugoslovanski škofje. (Gl. sliko v zadnji številki.)

Močno krožno plosko podnožje je ob navpičnem zunanem robu okrašeno s temno-rdečimi almandini. Velika gladka gornja plo-

skev nosi štiri pestere, dragocene emajle, t. j. podobe, katerih obrisi so zlati; vdolbeni prostor med njimi pa je izpolnjen s tekočo živo barvano v ognju vžgano steklovino. Vsi štirje emajli so ob navpičnem, krožnem robu ovenčani z nizom biserov.

Vse štiri sličice predstavljajo prizore iz Jezusovega življenja: 1. rojstvo; 2. zadnjo večerjo; 3. Kristusa na križu; 4. sv. Tomaža, ko po vstajenju Jezusovem polaga roko v Zveličarjevo prebodeno stran in ves osramočen in skesan izpoveduje svojo na novo utrjeno vero: »Moj Gospod in moj Bog.«

Iz skrivnostnih tal Jezusovega življenja, namočenih z njegovo Rešnjo Krvjo, iz srede krovnega kroga se drobne koreninice zraščajo v krepko, vitko steblo, takoj ob dnu obdano z vencem biserov. (Biser se v školjki začne razvijati, če pride v njo kako tuje telo in jo rani; iz tihe, pritajene bolečine se rodi dragoceno zrno, čigar belkasti, motni sij po svoji naravi nekako kaže bolešno tajno njegovega nastanka.) Kako pomenljivo je izražen zmisel vsega Jezusovega življenja, ki se je s tihim trpljenjem začelo, v nepoznanem notranjem in neopaženem zunanem trpljenju razvijalo in se v tajni brezmejne telesnega trpljenja in skrite še hujše dušne bolečine dokončalo...

Po nalahno zakroženem stebelu se iz korenin izteka življenska sila, se dviga in vrh druge tretjine razširi v ljubeč vodoraven venec — nodus — ob robu zopet okrašen z vencem skrivnostnih biserov — nato pa raste in se na vrhu razplete v dvanajst vejic, ki se v plitvem loku hitro vodoravno nagnejo na ven in razvrste in ujamejo v široko krono; kronin obod pa prerastejo kot čudoviti krvavordeči žebliji, kot kapljice žive rdeče krvi se na njih koncih bleste v zlato vdeleni temno-rdeči almandini... Na vse strani sveta padajo kapljice sv. Rešnje Krv in vse očiščujo, krepčajo, poživljajo...

Iznad tega bridkostno simboličnega venca pa iz stebela čisto naravno kot cvet raste nežna, zlata tulipa; malodane do roba v motnem, vrh in notranji del čaše se pa blesti v svetlo uglajenem zlatu. Vredna posoda, da sme sprejemati vase, kar imajo nebesa in zemlja najbolj skrivnostnega, najdražjega.

Ves kelih — globok simbol. Ves kelih — edinstveni proizvod med svetovnimi izdelki. Ves kelih — prečudna, skrivnostna pesem o sv. Rešnji Krv.

Načrt je narisal arhitekt, vseučiliški profesor Ivan Vurnik, emajle (podobe) je narisala njegova žena slikarica Helena Vurnik; delo je izvršil pasar Ivan Kregar v Ljubljani.

Blagor rokam, v katerih bo ta prelestni cvet dehtel in bo presveti Krv izzveneval ta tajnostni spevl

K.

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Da bi našli resnico, kateri jo iščejo.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Družba za širjenje vere.

Mesečni zaveznik: Sv. Frančišek Borg. (10.)

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Torek	Remigij š.	Mladen. Marijine družbe	Ljub. lazaristi	Laško
2	Sreda	Angeli varuhi	Odprava pohujšanj	Dovje	Loka
3	Četrtek	Terezija Del. Jez.	Misijoni med poganj	Tomšelj	Dol
*4	Petek	Frančišek As. s.	Posvetitev družin	Kamnik	S. Rupert Laš.
5	Sobota	Placid m.	Krščanska šola	G. Logatec	Sv. Joderi
*6	Nedelja	20 pb. Brunon op.	Obnovitev posvetitve	Ambrus	Razbor
7	Poned.	Roženvenška M. B.	Rožni venec v družinah	Bloke	Trbovlje
8	Torek	Brigita vd.	Zapuščeni in stiskani	Rovte	
9	Sreda	Dionizij š.	Slovinci v južni Ameriki	Polom	Sv. Miklavž Laš.
10	Četrtek	Franč. Borg. m. z.	Družba Jezusova	Šmihel Žuž.	Sv. Marjeta
11	Petek	German m.	Dijaki in akademiki	Erzelj	S. Lenart Laš.
12	Sobota	Maksimilijan š.	Zadeve naših škofov	Sv. Gora	Širje
13	Nedelja	21 pb. Edvard kr.	Državniki	Rob	Jurklošter
14	Poned.	Kalist p.	Bogoslovci	Prežganje	Sv. Jurij Pr.
15	Torek	Terezija d.	Karmeličanke	Lom	Videm
16	Sreda	Gal op.	Vse priporočene zadeve	Boh. Bela	Brežice
17	Četrtek	Marjeta Al. d.	Češčenje presv. Srca J.	Podkraj	Mur. Sobota
18	Petek	Luka ev.	Domači misijoni	Horjul	Brež. Franč.
19	Sobota	Peter Alk. s.	Ljubezen do samozat.	Golo	Cankova
20	Nedelja	22 pb. Janez Kanc.	Nedeljska služba božja	Zagorje Kras	Brežice
21	Poned.	Uršula d. m.	Uršulinke	Lj. Uršulinke	G. Lendava
22	Torek	Kordula d. m.	Skrb za cerkve	Budanje	Rajhenburg
23	Sreda	Janez Kap. s.	Odločnost naših mož	Šmihel Koš.	"
24	Četrtek	Rafael ndang.	Sirote	Dol	" Trap.
25	Petek	Krizant m.	Katoliška akcija pri nas	Sp. Brnik	"
26	Sobota	Evarist p.	Misijonski poklici	Trnovo Kras	Sevnica
27	Nedelja	23 pb. Kristus Kralj	Krist. Kralj v javnosti	Ig	Gor. Petrovci
28	Poned.	Simon in Juda ap.	Naš konkordat	Črnuče	Pišce
29	Torek	Narcis š.	Katoliški znanstveniki	Rudnik	Kančonci
30	Sreda	Alfonz Rodr. s.	Redovniški poklici	Matenja vas	Bizeljsko
31	Četrtek	† Volbenk š.	Ta mesec umrli	Radovljica	Dobova

RAZNO.

Krstna svečanost. Na praznik Marijinega vnebovzetja je bil v kraljevem dvorcu na Bledu krščen tretji sin Nj. V. kralja Aleksandra. Dobil je ime Andrej. Ta dan je kralj daroval 25.000 Din za občinske reveže na Bledu. Hkrati je bilo dano dovoljenje, da se priznajo razna odlikovanja v to predlaganim državljanom. — Kaznjenci so pa bili deležni večjih ali manjših spregledov.

Grb in žig vatikanske države. Zastava papeške države je belorumenne barve. V sredi belega polja sta vdolana navzkriž dva ključa, nad njima pa tiara (papeška trojna krona). Grb papeške države je sestavljen iz dveh prekrizanih ključev s tiaro na rdečem temelju;

prav tako tudi žig, ki ima poleg tega še napis: »Država vatikanskega mesta.«

V Zaječaru v Srbiji so začeli graditi novo katoliško svetišče. Dne 23. junija je bil blagoslovljen temelj. (Gl. sliko v zad. št.) Sedaj je cerkev že pod streho. V mestu samem je blizu tisoč vojakov katoličanov; na gimnaziji in v osnovni šoli je bilo v preteklem letu 56 katoliških dijakov; civilnega katoliškega prebivalstva je okoli 200. Zato se je sestel pripravljalni odbor in sklenil v zvezi z nadškofijskim ordinariatom, da se postavi nova cerkev. Dosedaj so morali imeti katoličani sveto mašo po raznih sobah, hodnikih in dvoranah. Prvo pomoč za nakup stavbišča in za zidanje cerkve je dal nadškofijski ordinariat sam; za notranjo ureditev pa prosi pripravljalni odbor

OKTOBER.

XXVII. LETNIK.

1929.

Velesovo.

Sveta devic Devica.

*Vso nedolžnost bom povabil,
vse cvetove med dekleti,
ki na čelu se jim sveti
žar ljubeče čistosti.*

*Vzel bom v roke sveto Pismo
kot edino potno brašno.
Pójdimo na pot, na prašno:
v ljubljeno Velesovo!*

*Le stopimo v hram deviški.
Glejte, Lilijo v oltarju!
Božjemu se je Vrtnarju
dvignila iz svetih rok.*

*Ah! Nikoli in nikoder
videli je lepše nismo.
Naj odprem vam sveto Pismo.
Čujte! Glejte! Vse je res!*

*Prav pred nami se spolnjuje:
kar je po Evangelistu
pisano na svetem listu:
Danes se godi skrivnost.*

*In poslan je bil k Devici
v malo mesto Nazareško
božji sel z vestjo nebeško,
višji angel Gabriel.*

*In Devica iz sorodstva
Davidovega je mesta
možu Jožefu nevesta.
In Marija nje ime.*

*»Ave!« Angel jo pozdravi
»Blažena si med ženami.«
Kakor zarja med gorami
zatrepeče Lilija.*

*»O, ne boj se!« Angel reče:
»Milost, našla si pred Bogom.«
Tajna luč je z jasnim krogom
segla skozi tihi hram.*

*Gabriel je vest sporočil:
»Glej! spočela boš v telesu...«
Večni Bog bo v časnem mesu?
»Jezus — to mu daj ime.«*

*Skrb je vstala ji v obličju:
kakor tesna misel žala:
»In po čem bom to spoznala,
ker je mož mi tuja stvar?«*

*»Moč najvišja te obsenči.
In zato bo troje Dete:
božji Sin Ljubezni svete.
Nič ji nemogoče ni.«*

*Lahno je sklonila glavo:
»Glej, Gospodova sem dekla!«
Vsa je v Solnce se oblekla:
Zdrava, polna solčnosti!*

*Glejte, sestre, svojo Sestro!
Vedno višje kakor Zarja
sije s tega nam oltarja.
Zdrava! Polna milosti!*

*Le strmite, le strmite
v to Devico Nazareško;
pijte solčno luč nebeško,
postanite: mesto rož!*

Silvin Sardenko.

Četrť ure pri svetem Očetu.

Vsak katoličan, ki pride v Rim, bi rad videl tudi skupnega očeta krščanstva, papeža, da bi sprejel njegov blagoslov. Papež Pij XI. rad sprejema vernike in jih z vsem srcem blagoslavlja. Velik del dneva porabi za avdijence. Navadno sprejema vernike skupno v večjih dvoranh Vatikana, — le bolj redki so, katerim je dovoljena posebna avdijenca v knjižnici, ki je obenem delovna soba svetega Očeta. Kardinali, referenti raznih rimskih kongregacij, škofje, ki pridejo iz vseh krajev sveta, in drugi, ki imajo zanj važna poročila, so pripuščeni k osebni avdijenci. Pa je vsak dan tudi teh toliko, da ga zaposlijo ne le dopoldne, marveč mnogokrat še v večernih urah. Očividec nam o avdijenci takole pripoveduje:

»Za enajsto uro in četrť sem dobil nannanilo, da me sv. Oče, papež Pij XI., sprejme v posebni avdijenci. Hudo je pripekala junijska vročina, ko sem izstopil na Damazovem dvorišču iz avtomobila in hitel po širokih stopnicah v drugo nadstropje, kjer ima papež svoje zasebno stanovanje. Nihče še ni čakal. Prvi sem, tako sem si mislil. V predsobi pa sem izvedel, da je pri sv. Očetu že kardinal Laurenti, prefekt kongregacije svetih obredov. Določena je bila zanj samo četrťinka ure, a ta kardinal ima v zadevi proglašenj blaženim in svetnikom navado zelo mnogo poročati; tako se je njegov razgovor raztegnil precej čez opoldansko uro. Ker pa vsi za isti dan povabljeni pridejo še na vrsto, se zgodi, da pride papež šele ob treh popoldne do kosila; prej namreč ne gre k obedu, dokler avdijence niso končane.

Papeževa soba ima troje velikih oken, ki gledajo na trg sv. Petra. Zračna in svetla je, toda zaradi vročine so okna zagrnjena, oknice zaprte, kajti opoldansko solnce žge z vso močjo vanje. Ker bi bila vsled tega sobana nekoliko mračna, jo razsvetljujeja dve žarnici, ki sta pritrjeni na steni za papeževim sedežem. Velika pisalna miza je obložena s knjigami in listinami. V sredi sobe je še druga velika podolgovata miza, ki je tudi polna knjig. Več se v mračni luči ne more opaziti.

Ko sem poljubil prstan na ponudeni desnici, mi sveti Oče s prijaznim nasmehom namigne, naj se vsedem na stol z visokim naslonjalom ob pisalniku. Počasi, posamezne važne besede poudarjajoč, začne v gladki latinščini razgovor. Z nekaterimi vprašanji o razmerah v domači ško-

fiji se pouči sveti Oče o vsem potrebnem. Z očetovskim zanimanjem posluša vse, o čemer mu govorim. Kaj pa je sveti Oče povedal? Prav posebno je priporočal zaupanje v božjo previdnost. To kar njemu daje veselo upanje za bodočnost, to priporoča tudi drugim. V težkih skrbah je sveti Oče za Cerkev po vsem svetu. Vznemirja ga skrb, kako se bo lateranska pogodba, v kateri se je sklenil mir z italijansko vlado, izponašala, dalje kako se bo izvajal konkordat, da bo Cerkev neovirana in svobodna mogla vplivati na dobro vzgojo mladine. V Mehiki se vrše mirovna pogajanja s preganjalci katoliške Cerkve; papež premišlja, kako bi se mogle najbolj potrebne pravice vernikov zavarovati. Boli ga Rusija. Razvoj katoliške akcije mu je pri srcu; delo za sveto edinstvo med zapadom in vzhodom ga prav posebno briga, prav tako tudi splošno misijonstvo med pogani. To vse mu da veliko misliti. Toliko brige in skrbi nima noben gospodar, noben vladar. Moč in vztrajnost mu pa daje zaupanje v Boga. »Božja previdnost vodi svet; mi smo le orodje v božjih rokah. Na to glejmo, da bomo vsak hip pripravljeni storiti to, kar Bog od nas zahteva. Ne branimo se križa, ki ga nam Bog naklada. Nič ne izbirajmo. Vdano in pogumno nosimo, kar nam Bog naloži. Ako se pod preveliko težo zgrudimo, bo že on poslal kakega Simona Cirenskega, ki nam bo zopet pomagal na noge.« To so po vsebini misli, katere mi je sv. Oče v oni nepozabni četrťinki ure pripovedoval. Kakor hladilno olje so tekale te besede na dušo, ki je v strahu in bojazni gledala pred seboj negotovo bodočnost. V tem neupogljivem zaupanju nosi tudi on sam vdano in pogumno svoj križ. Ne zanaša se ne na diplomacijo ne na denar, ampak na božjo pomoč; ne boji se pa tudi ne kritike in nasprotstev; saj ve, da je končna zmaga — božja.

Nekaj tega trdnega zaupanja bi bilo treba vlti v vsa naša srca. Kolikokrat omagujemo v delu in boju le vsled tega, ker imamo premalo trdnega zaupanja. V naših družinah bi večje zaupanje v božjo previdnost preprečilo, da bi se zakon ne skrunil; odgnalo bi prokletstvo, katerega si nakopljejo zakonci, ko se branijo in bojijo božjega blagoslova, ki prihaja nad nje z otroki.

Ob koncu daruje sveti Oče še kakšen spominek: knjigo, sliko ali svetinjico, ki

naj srečnega posetnika spominja na dragocene trenutke pri očetu krščanstva. — Ko sem stopil zopet v predsobo, je tam čakalo še več oseb, ki jim je bila določena ta ura za sprejem pri svetem Očetu. Hitel sem zopet na Damazovo dvorišče skozi dvorane, ki so se bile medtem že napolnile vernikov, določenih za skupni sprejem. To se ponavlja vsak dan. Res, s svetim Pavlom sme papež reči, da ga tare »skrb za

vse cerkve« (II Kor 11, 28). Če je v najbolj vročih mesecih, ko ni veliko tujcev v Rimu, toliko ljudi pri vsakdanjih sprejemih, koliko jih pride šele v hladnejši dobi, ko je naval tujcev največji. Hotel sem vzdihnuti: Ubogi sveti Oče!, a sem se spomnil na njegovo lastno besedo, da je sprejem vernikov zanj edino razvedrilo. Je pač oče, ki je najbolj zadovoljen in srečen sredi svojih otrok!«

Pij XI. in katoliška mladina.

Spominski list na kongregacijsko zborovanje

vseh slovenskih dijaških in akademskih kongregacij

v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano 22., 23. in 24. julija 1929.

Morda mnogi še ne vedo, kako je prav kongregacijska mladina pri srcu sv. očetu Piju XI. Pričujoči list naj izpričuje in izpriča to trditev. Pri tem se bomo izmed tisoč primernih poslužili le treh značilnih primerov.

1. Kaj hoče sveti Oče s katoliško akcijo?

Sveti Oče v svoji dobro znani in mnogokrat imenovani okrožnici (23. nov. 1922) našteva razna dela, ki so se doslej v smislu katoliške akcije vršila za razširjenje Kristusovega kraljestva. Med temi omenja v prvi vrsti »mladinske kongregacije, polne prvovrstnega češčenja preblazene Device Marije in posebej sv. Evharistije. To je češčenje, v katerem se udeležuje vera, nedolžnost in bratska dobrohotnost«. Potem nadaljuje okrožnica v tem smislu, da so kongregacije, oziroma da je mladina združena v teh organizacijah kraljevo svečeništvo, sveto ljudstvo, ker je združeno s papežem in Kristusom z namenom, da širi in obnavlja Kristusovo kraljestvo v srcu mnogih. Mladinska kongregacija je v smislu te okrožnice neke vrste katoliška akcija za mladino; gotova pot, ki se je Cerkev poslužuje, da po njej mladini naklanja svoje dobrote. Kongregacija je versko udeleževanje v zasebnem in javnem življenju; kongregacija je apostolat. Ta praktičen apostolat naj mladina izvršuje svoji mladosti primerno. Tak apostolat daje kongregacijski mladini veličino, moč in vrednost. Večina današnje mladine svojega življenjskega vprašanja ne smatra dovolj resno. Pri mladih ljudeh se kaže očitno pomanjkanje jasnosti, trdne načelnosti kakor tudi pomanjkanje odločnosti in izrazite osebnosti. Vera in vnema za versko stvar

sta pri mladini večkrat negotova. Njih stremjenja so še precej nepreizkušena in zmedena. Pač se kaže nekaka krščanska obnova, ki pa vendar ni tolikega obsega in pomena, kakor se ponekod poroča in raznaša. Splošno versko razpoloženi so mnogi, praktično krščanski in cerkveni so malokateri. Res, da ne obiskujejo več toliko gledališča in plesišča, jih pa zato večkrat vidimo v kinu. Njih socialni nazori so v celoti zdravi, zlasti kar se tiče družine, domovine, narodnosti in šole. Mladi ljudje naših dni so precej vdani športu, tudi pretiranemu športu, samostojnosti, tudi uporni samostojnosti. Najidealnejši med njimi imajo precej čuta za delo in obenem manj nagnjenja za podrejeno delo, to se pravi, manj spoštovanja do avtoritete. Vsakdo uvidi, da je v takih razmerah katoliška akcija za katoliško mladino važna — za deva naroda in njegove prihodnosti.

Na Holandskem so Marijine kongregacije, ki so bile pred desetimi leti kot času neprimerne, močno prezirane in zamenjane, so postala zadnja leta zlasti pri mladini najmočnejša žarišča katoliške akcije. Moč delavne kongregacije je zlasti med mladim dijaškim svetom tako silna, da se ji dobrohotna mladina ustavljati ne more. To je pokazal sedemdnevni kongres katoliške mladine v Braziliji, ki je zborovala lansko leto v San Paulo. Ob sklepu je prejelo 10.000 mladeničev in mladenk sveto obhajilo. Duša tega kongresa je bila kongregacijska mladina, ki je že prej na raznih krajih republike pripravljala kongres z »marijanskimi tedni«. Sveti Oče Pij XI. pričakuje, da bo med dijaštvom vršila katoliško akcijo zlasti kongregacija, ki po svoji harmonični vzgoji srca in duha

daje najvarnejše poročstvo za lepoto družine in veličino domovine.

2. Kaj hoče sveti Oče od katoliške mladine?

Naj sledi: »Vsi so nam dobrodošli, ki prihajajo iz velike katoliške družine, posebno pa si nam dobrodošla mladina, vi mladi dijaki, ki se pripravljate z resnim delom na bodoče življenje tako družabno, kakor družinsko.

Vaše bitje, vaše življenje, delovanje in mišljenje in čuvstvovanje hočete uravnati po zgledu in duhu Kristusa Zveličarja, božjega Kralja in to izobrazbo »lahko rečemo božjo izobrazbo« razširjati in realizirati v svoji okolici. To je program samoposvečenja in program apostolstva.

V tem programu so obsežene tri reči, ki so važne za današnjo dobo in posebno primerne vaši starosti. Prva važna reč je p o k o r š č i n a . . . Pokorščina in podicjenost, tudi ne pomeni, da se odpovej svoji časti ali da se odpovej svoji sodbi. Ne! Značilno je in prav v našo dobo spada premišljevanje sv. Alojzija o pokorščini: »Glej, predstojnik ti ukazuje, lahko je mož manj vreden od tebe, lahko v srcu več veljaš kakor predstojnik, in vendar mu moraš biti pokoren. Pokorščina ti bo lahka ob misli, da nisi pokoren človeku, marveč dobrotljivemu Bogu.« To je bil močen značaj, krepka volja, samozavesten mož, ki se je zavedal svojih vrednosti in vendar je vedno skromen in ponižen. Iz lastne skušnjave ste spoznali, da se mora samozavest lastnih vrednot združevati s ponižnostjo in skromnostjo. Sami uvidite, da je pokorščina — podrejenost — le spolnjevanje božjega reda. Pokorščina je prevažna tako v življenju posameznika, kakor tudi v družini, družbi in cerkvi — vsepovsod, vsepovsod mora biti red, red! Torej red pokorščine je prvi nauk v šoli Jezusa Kristusa.

Drugi nauk te šole ni nič manj važen. Jezus, božji Kralj, je tudi Jagnje belih lilij. Njegovo Srce ljubi čiste duše in vse kar je čisto. Čistost! To je resničen zaklad ne samo mladeniške dobe, marveč vsega življenja. To je vir vseh življenskih moči. Ta čistost, ki je vaša ljubezen in skrb, je lažja, ako vladata v volji pokorščina in vzgoja. Plačilo pokorščine je v tem, da pokorna volja in duh najdetata tudi pokorno telo. Tudi tretja reč je potrebna: v duhu ste jo gotovo že izgovorili: m o l i t e v . Vse kar moremo, ne bo zadostovalo, ako se temu ne pridruži še pomoč od zgoraj. Kdor zna moliti, ta je mož.

Naša želja je, da mladina razširja svoj program med seboj; da cvete in živi z mnogimi cvetovi in zori s še lepšimi sadovi, sadovi življenja, krščanskega in svetega življenja. Ponesite ta blagoslov svojim bratom in povejte vsakomur posebe, da veliko zaupamo katoliški mladini povsod, kjer biva in cvete, kjerkoli se pripravlja za bodočnost.« (9. aprila 1926.)

Sveti Oče hoče, da bi katoliška mladina ohranila svojo mladost v duhu pokornosti, krepsti in pobožnosti in se tako pripravila za veliki dan svojega dela in truda, Cerkvi v povišanje, domovini v blagor.

3. Kaj je sklenila slovenska kongregacijska mladina?

Blagoslov, ki ga sveti Oče omenja v pričujočem nagovoru, je poslal po našem pomožnem škofu dr. Gr. Rožmanu tudi naši slovenski mladini, zlasti še z ozirom na kongregacijsko zborovanje v zavodu sv. Stanislava. Na tem zborovanju si je dijaška kongregacijska mladina postavila lep, vzvišen in svet program, program samoposvečenja in apostolskega dela. »Kakor k najvišjemu Očetu nihče ne more priti drugače kakor le po Sinu, tako podobno nihče ne more priti h Kristusu kakor le po Mariji. To pomembno besedo Leona XIII. je mladina vedela, vpoštevala in po njej uravnala svoje zborovanje. Nad 350 mladih Marijinih borcev se je 22. julija zbralo v zavodu sv. Stanislava, kjer stoji začetek in sedež naše prve slovenske gimnazije; v zavodu, ki je važno vzgojevališče katoliškega življenja in tiha radost in skrb našega slovenskega ljudstva. Na zborovanju so se obravnavala vprašanja, ki se tičejo izključno kongregacije in katoliške akcije med našim ljudstvom. Prav dijaške kongregacije so v prvi vrsti poklicane, da zaneso v dijaške vrste nadnaravnega duha in krepkejšega katoliškega življenja. Zborovanje se je pričelo v kapeli Kristusa Kralja z molitvijo in s pozdravnim nagovorom škofijskega voditelja Marijinih kongregacij dr. Al. Merharja. Lepa je bila večerna meditacija p. Romana. Drugi dan se je zborovanje nadaljevalo. Pri sveti maši z nagovorom po Marijinem geslu: »Glej, dekla sem Gospodova« je pomožni škof dr. Gregor Rožman vnel in pripravil mlada srca za lep začetek in uspešen potek kongregacijskega zborovanja. Po dva referata z nagovorom sta se vršila dopoldne in popoldne. Osmošolec Janez Jenko

je z jasno in odločno besedo pojasnil čudovito razmerje, v katerem se družita: Marija in kongregacija. Akademik s štajerskega Pohorja Maks Vraber je z veliko spretnostjo in bogato vsebino razvil in pokazal na visoko vrednost in pomembnost najnovejšega verskega gibanja, ki se glasi: Marija in liturgija. Apostolsko delo dijaka kongreganista med dijaštvom sta začrtala in osvetlila osmošolec Filip Žakelj s svojo toplo besedo in akademik Niko Kuret s svojim samozavestnim in prepričevalnim nastopom. Vse je presenetil »Naš veseli večer« z izbranim dijaškim orkestrom pod vodstvom profesorja Vojteha Hybaška in z lepo Tolstevjo povodejanko »Moč ljubezni«, ki so jo uprizorili kongreganisti iz Marijanišča v Ljubljani ob požrtvovalni skrbi svojega voditelja in prefekta Antona Kordina. Zahvalno sv. mašo z nagovorom in skupnim sv. obhajilom je opravil knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič, ki je s svojim pomožnim škofom vred blagovolil sprejeti nad kongregacijskim zborovanjem pokroviteljstvo, čigar blagodejen sad se je pokazal v bratoljubju in gostoljublju hišnega in vzgojnega vodstva. Zborovalci so prisegli zvestobo Cerкви in izkazali pismeno oziroma ustmeno najglobljo vdanost papežu in svojim škofom.

Romanje na Šmarno goro je hotelo dati poudarek in izprositi poseben blagoslov pri Mariji naslednjim kongregacijskim sklepom:

1. Vsak kongreganist naj se skuša in navadi vsak dan kakor otrok z materjo po domače se razgovoriti z Marijo o vseh svojih zadevah.

2. Vsaka kongregacija naj vsak teden opravi — po možnosti skupno — daritev in sv. obhajilo v čast Kraljici miru, da vodi narode in države k Njemu, ki je Knez miru.

3. Vsaka kongregacija naj odmoli vsak mesec skupno molitveno uro po namenu apostolstva sv. Cirila in Metoda za cerkveno edinost.

4. Vsako leto naj se priredi kongregacijsko zborovanje vseh dijaških kongregacij, čeprav včasih v manjšem obsegu.

To so sklepi, ki morejo udeleženi koristiti prav tako dijakom kakor domovini, Cerкви kakor državi. Vsi vzgojni činitelji v deželi in državi bi torej mogli složno stremeti po vedno močnejši verski poglobitvi naše mladine; zakaj le v tej harmonični skupnosti je boljši blagor in bodočnost naroda.

»Povejte ljubljeni mladini,« je naročal sveti Oče kardinalu Gasparriju 15. avgusta 1927, »koliko očetovske ljubezni ima sveti Oče do nje, koliko veselih upov stavi na njih kongregacije in kako željno pričakuje, da se bo dala voditi po starodavnem vzoru kongreganista —.« Ali ni res, da bo tista mladina, ki je zbrana pod Marijinim praporom vsak čas ohranila in čuvala v zvesti dejanski ljubezni vse tiste vzore, ki edini morejo osrečiti človeško družbo?

O. V. M. K.

Ti si skala.

Dr. Fr. Jaklič.

Letošnjega 20. decembra bo minulo 50 let, odkar je bil sedanji vladar Cerkv, Pij XI., v Rimu posvečen za duhovnika. Ves katoliški svet proslavlja v tem letu njegov zlati jubilej, saj je res nekaj lepega, če kdo že kar pol stoletja nosi Gospodov jarem kot duhovnik, škof in papež.

Ta izredni dogodek naj nas zopet enkrat spomni na vprašanja: Kaj je po nauku sv. vere rimski papež? Kaj bi nam manjkalo, če bi ga ne imeli?

Odgovor na prvo vprašanje je preprosto, a neizmerno bogat po vsebini: Rimski papež je vidni namestnik Jezusa Kristusa. To je verska resnica, objavljena po sv. pismu in ustnem izročilu. Škofje vzhodne in zapadne Cerkv so v Firenci l. 1439.

soglasno izjavili, »da ima rimski papež prvenstvo nad vsem svetom, da je naslednik blaženega Petra, prvaka apostolov, pravi Kristusov namestnik, poglavar vesoljne Cerkv in oče ter učitelj vseh kristjanov; in da je njemu v osebi blaženega Petra od našega Gospoda Kristusa dana popolna oblast, pasti, vladati in voditi vso Cerkev.«

Ko torej koga zakonito izberejo za škofa večnega mesta Rima, kjer je kot škof nazadnje deloval in umrl sv. Peter, prvak apostolov in prve Cerkv, in ko izvoljenec izvolitev sprejme, postane tisti hip skala, na katero se opre Kristusova Cerkev, dobi takoj nevidne ključne nebeskega kraljestva in postane vrhovni pastir

jagnjet in ovac, to je vernikov in škofov. »Sveti Oče« postane in poslej mu oko ni več vprto v kakšno posamezno škofijo ali državo, temveč se kot skrbeči oče razgleduje po vesoljnem (katoliškem) svetu, pazljivo motreč dogodke in sveteč z lučjo božjega razodetja.

Sedanji papež Pij XI. je že 258. naslednik apostola Petra na rimski stolici. Ko je Gospod v Cezareji Filipovi obljubil Petru prvenstvo nad vso Cerkvijo in ko mu je to oblast po svojem vstajenju ob Genezareškem jezeru tudi izročil, je njegovo oko zazrlo v dolgi, dolgi vrsti Petrovih naslednikov tudi sedanjega papeža Pija XI.; že takrat mu je odmenil oblast in breme in odliko, kakršne ne podeli kakšna velesila, — oblast in odliko namreč, biti namestnik onega, ki je pred Pilatom slovesno izjavil, da je kralj nebes in zemlje.

Sveti mučenec Ignacij iz Antiohije govori v svojem pismu, ki ga je pisal Rimljanom okrog l. 107. na svoji zadnji poti proti rimskemu koloseju, z globokim spoštovanjem o prvenstvu Rima nad vsem vernim svetom. Sivolasi sv. Polikarp gre v pozni starosti v Rim pred Petrovim naslednikom uredit versko-cerkvene zadeve. Papež Viktor zapreči v 2. stoletju azijskim škofom z izobčenjem, ako bi se ne hoteli ukloniti njegovim zahtevam. In tako dalje: od prvih pričetkov Cerkve pa do danes vrši sv. Peter po svojih naslednikih prvenstvo nad katoliškim svetom in je vedno res, kar je zapisal v 4. stoletju sv. Ambrozij: »Kjer je Peter, tam je Cerkev,« in kakor so l. 451. zaklicali zbrani škofje na občnem cerkvenem zboru v Kalcedonu, ko so čuli pismo papeža Leona I.: »Peter nam je po Leonu govoril.«

V dobro urejeni družini ali družbi se ne čuti vselej dovolj živo ono delo, ki ga vrši njen vodnik, in ga znajo dovolj ceniti šele oni, ki so brez dobrega vodstva. Prav tako je tudi s prvenstvom rimskega papeža: vse bolj živo, kot pa mi, se zavedajo njegovega pomena in dela nekatoliški kristjani, ki so sami brez voditelja in enotnostnega počela. In kako polne stavke je izpregovorilo o prvenstvu svete stolice že toliko izpreobrnjenec, ki so po dolgem tavanju in iskanju našli edino pravo in zveličavno Cerkev, zgrajeno na Petrovi skali.

Ko pozlati na večer 29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla, zahajajoče solnce veličastno kupolo sv. Petra, se začuje pod njenim smelim obokom spev, ki ga poje več sto pevcev: »O srečni Rim...!« Ob tem spevu mora biti veselo ganjeno sleherni verno srce. Da, o srečni Rim! Pa ne

oni poganski Rim, ki sta ga ustanovila Romul in Rem, dojenca volkulje, ki sta zato poslej sama in v svojih naslednikih kazala in razvijala nagone volkov, — marveč o srečni oni duhovni Rim, ki ga je ustanovil starec iz Kafarnauma, Simon, Jonov sin, ki zaključuje svoje prvo pismo s pozdravom: »Mir vam vsem, kateri ste v Kristusu Jezusu!«

Kristusova Cerkev je ustanovljena za vse narode in vse jezike; stara in nova zaveza poudarjata v nešteto oblikah to božjo odredbo. Rim je pa središče Cerkve, zato je pa tudi topli dom vseh narodov in vseh jezikov. Kristus je tako hotel in tako ukazal. Tudi mi Slovenci smo poklicani v Cerkev božjo, zato je po odredbi našega Gospoda vsakokratni Petrov naslednik tudi za nas Slovence »sveti Oče«.

Oni, ki bi v nas radi omajali vero in zaupanje v sveto stolico, trgajo iz cerkvene zgodovine posamezna žalostna poglavja ter potem zaključujejo: Rimsko papeštvo ni božja naredba, ker nosi izrazit žig človeške slabosti in krhkosti na sebi.

Toda njih lastno dokazovanje jih bije v obraz: vprav ona žalostna poglavja iz cerkvene zgodovine so neizpodbiten dokaz, da je rimsko papeštvo od samega Boga ustanovljeno in da je Bog sam njegov neprestan čuvar.

Pred Pijem XI. je od Petra dalje postavljena dolga vrsta papežev. 78 jih je med njimi, ki jih ožarja svetniški sijaj; 37 jih je umrlo mučeniške smrti. Od ostalih so premnogi delali čast tiari. Nekaj jih je pa res v tej vrsti tudi takih, da se jim na čelu bere človeška slabost in grešnost. A kako je bilo z njihovo vlado? Zgodovina nam pravi, da so bile tudi te šibke osebnosti trdne skale Jezusove Cerkve; božja moč je tudi s temi slabotnimi, nezadostnimi sodelavci vršila nadzemske učinke: peklena vrata tudi takrat niso premagala Kristusovega kraljestva. Bog je kot silen umetnik, ki se lahko tudi ob slabem glasbenem orodju strokovnjaško izkaže.

Za božje delovanje je sploh značilno, kot to poudarja že sv. Pavel, da namreč Bog rad porabi slabotna, nezadostna sredstva za izredna dela. Tako je bil n. pr. že prvi papež, apostol Peter, za vladanje Cerkve po svoji naravi le malo primeren. Le glejmo njegov nestalni, burni in prenačljivi značaj, kot ga nam rišejo evangelisti! In vendar je Peter izvrstno vodil zbor apostolov, v katerem so najbrž bili vse bolj izraziti vladarski talenti, in je izvrstno vodil vso mlado Cerkev; — to pa samo zato,

ker mu je stal ob strani Vsevedni in Vse-mogočni. Bojno geslo Mihaela arhangela: »Kdo je kot Bog?« je zapisano tudi nad papeškim prestolom; sam Bog ga je zgradil ter ga budno in ljubeče čuva.

In na tem prestolu vlada že sedem let sedanji papež Pij XI. Zato mu za zlatomašniški jubilej navdušeno ponovimo vzklike, katere so nekoč klicali škofje slavnemu

Piju IX.: »Ti si nam učitelj zdravega nauka, ti si središče edinstva; ti si človeštvu ne-ugasljiva luč, prižgana od božje milosti; ti si skala in temelj Cerkve, katere peklen-ska vrata ne bodo premagala. Kadar ti go-voriš, slišimo Petra, kadar ti velelaš, slušamo Kristusa.«

Kako resnični so vsi ti stavki! Iz samih nebes so izpričani.

Abiturient.

And. Orehek.

II.

Ko se tri ure kasneje gospod Gašper vrne s Tolstege vrha, dobi doma polno hišo gostov: brata Janeza z družino, bra-tranca profesorja Petriča z dvema gospo-dičnima in še nekaj drugih sorodnikov. Brat Janez, ej, kakšen mož je to! Srednje velik, čokat, močan, prsi kakor španski grad, drobne oči v neprestanem nasmehu, kakor bi vsakogar vpraševale: kakšno uslugo naj ti napravim, s čim naj ti postre-žem? Žena Jerica, Ivanova mati, živo na-sprotje: vitka, drobna, blede; po obrazu ima razlito nepopisno milino naših delav-nih, vernih, ljubečih mater.

Profesor Petrič je eleganten petdeset-letnik; vse na njem je odlično, le ne vidi skoraj nič. Bolehno ženo je pred mesecem poslal k sestri na letovišče v Kamnik, v Zalesje je pripeljal dvajsetletno učiteljico Milico, svojo pastorko, ki jo je priženil, in petnajstletno Štefko, lastno hčerko. Ivan je v Ljubljani stanoval pri profesorjevih, obe sorodni družini sta si bili v tesnem prijateljstvu.

Po kosilu se je pripeljal še vrbovski gospod dekan, župnikov sošolec in prija-telj. Želel je pridigati ob njegovi srebrni maši. Ta gospod je bil nemiren pa bister duh, velik prijatelj prirode in mladine, solnca in resnice. Komaj se je dobro spo-znal s profesorjem in župnikovim bratom, že predlaga izlet na Bločni vrh v smrekov gozd visoko nad Zalesjem. »Prepustimo gospoda župnika njegovim mislim in čuv-stvom; mi pa pojdimo odtoč, kjer slišimo le rožljanje krožnikov. Tudi vi, Ivan, poj-dite z nami; mlad ste in boste zabavali dame, mi stari nismo za tako službo, de-kleta pa poskrbite iz Maričkine zaloge za kak priboljšek. Kar na nože, gospoda!«

Ali veste vi ubožci, ki cele dneve in cele večere prebijete po zatohlih, zakaje-

nih gostilniških beznicah, kakšna čudovita božja dobrota je smrekov gozd? Sanatorij v prirodi. Prsi se širijo v smolnatem vonju, glava je jasna, duša vesela. Tudi dekanova družbica je na Bločnem vrhu razposajeno posedla po smrekovih parobkih, zbijala šale in použivala Maričkine dobrote.

Gospod dekan se zresni.

»Kaj pa vi, Ivan, ali ste se že odločili, kam jo mahnete zdaj po maturi?«

»Ne še, gospod dekan,« odgovori fant z negotovim glasom. Oče Janez ga pomen-ljivo pogleda, mati Jerica globoko vzdihne.

»Imate še časa. Le dobro premislite. Odločitev je važna ne samo za vas, ampak tudi za tiste, ki jih boste vodili v življenju. Da abiturient pri dvajsetih letih ni še zrel mož, o tem pameten človek ne dvomi. Vendar pa tudi otrok ni več. Preden se to-rej odloči, ali pojde v semenišče, ali bo študiral kaj drugega, naj dobro pretehta žrtve, ki jih bo neizbežno moral doprinesti, če hoče postati duhovnik, ki ljubi Kristusa in Cerkev.«

»Ali bi nam hoteli, gospod dekan, ne-koliko povedati o teh žrtvah,« se vmeša profesor. »Nekoč sem od strani, ki vašemu stanu ni prijazna, slišal besedo, da vprav duhovniki ne ljubijo Cerkve in Kristusa tako, kakor bi morali.«

»To je gotovo kruta in krivična sodba. Nihče izmed vernikov, razen mučencev, ki so zanj dali življenje, ne žrtvuje Kristusu in Cerkvi toliko kakor duhovnik. Prva žrtev je celibat, zaobljuba Cerkvi, da ostaneš samski. Vsak zdrav možki ima na-ravno pravico, da se poroči. Ti naravni pravici se duhovnik odreče iz ljubezni do Kristusa in njegove neveste, sv. Cerkve. To je velika žrtev. Čimbolj leze duhovnik v starost, tembolj čuti ogromnost te žrtve, ko postaja bolehen in nadložen in v urah težav osamljen, pa nima nikogar, ki bi ga

negoval z ljubeznijo, če mu ni morda Previdnost naklonila požrtvovalne sestre, ki vsaj nekoliko čuti z njim. Nasprotniki Cerkve radi oponašajo, da je celibat protinaraven. Seveda je protinaraven. Toda duhovnik si svojega stanu ni izbral, da bi v njem udobno živel, ampak da se žrtvuje, kakor se je Kristus žrtvoval za človeštvo. Odločilno ni, ali je celibat protinaraven ali ne, ampak je li mogoč in potreben ali ne. Mogoč? Kdo bo tako hudoben in krivičen, da bi sumničil in natolceval vse, ki se iz ljubezni do Boga, ali iz kateregakoli drugega vzroka odpovedo zakonskemu življenju! ...

»Ljubezen do Boga vse pretrpi, vse prenese...« (1 Kor 13, 7.) — **Potreben?** Duhovnik je iz ljudstva postavljen za ljudstvo. Skrb za blagor dušni in telesni, skrb za zveličanje duš je prva naloga katoliškega svečenika; zato pa mu Cerkev vелеva celibat, da se more vsega posvetiti samo svojemu vzvišenemu poklicu. Kdor ve, kaj vse mora na apostolskih potih prestatiti katoliški misijonar, ve tudi, koliko manjši bi bili njegovi uspehi, ko bi ga spremljala družina. Angleški in nemški protestantski misijonarji imajo na razpolago bogastvo ameriških milijarderjev, pa vendar njih uspehi niti izdaleka ne dosežajo katoliških. Srce je razdeljeno. — **Protinaraven da je celibat?** Protinaravnega je marsikaj v človeškem življenju. Tudi mučeništvo je protinaravno, ali vendar je mogoče in potrebno; mogoče, kakor pričajo milijoni zgledov; potrebno, ker je mučeniška kri seme novih kristjanov. Vsi, ne samo duhovniki, moramo biti vsakčes pripravljeni, da damo, če treba, življenje za Kristusa in njegov evangelij, in vendar je mučeniška smrt tak silno protinaravna! Celibat je težka, toda mogoča in za apostolski poklic potrebna duhovnikova žrtev. Kaj mu da Kristus za to žrtev? Brez dvoma obilo milosti, ki jih potrebuje v nelahkem poklicu, zlasti pa ono nesebično in požrtvovalno ljubezen do neumljivih duš, ki jih rešuje za nebesa. Duhovnika samega pa Jezus prerodi; podeli mu moč, da more v zakramentih nadnaravno prerajati tudi duše, njegovemu vodstvu izročene. Namesto krvnih — rodi duhovne otroke. Izraz »duhovni oče« ni prazna beseda. Kaj mu še da? Samega sebe, svoje najsvetejše posebno prijateljstvo. »Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil,« je govoril pri zadnji večerji apostolom in po njih duhovnikom. »Več vas ne imenujem služabnike, zakaj služabnik ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa sem imenoval prijatelje« (Jan 15, 15 in 16). Sreča, ki z

njo Kristus napolnjuje duhovnikovo srce vsak dan pri sv. maši od povzdigovanja do zauživanja, se ne da z ničemer primerjati in z nobeno dobrino tega sveta odtehtati. Neduhovniki tega ne morejo razumeti in ne verjeti, in tudi vi, gospoda, tega ne razumete. Če pa postanete duhovnik, ljubi Ivan, in boste iz ljubezni do Kristusa in Cerkve obljubili samski stan, boste veliko žrtvovali, a neskončno več vam bo Kristus vračal vse dni vašega življenja. »

»Amen, naj se zgodi tako!« zakliče profesor. »Ali si slišal, Ivan? Ali si slišala, Milica?«

Ivan zardi kakor kuhan rak.

»Kaj pa je mene treba zraven, papa?«

»Zraven te res ni treba, ampak zdi se mi, da nekaj vem.«

»Kaj pa vendar veš?« plane Milica pred očma pol v smehu pol v jezi.

»No, no,« se smeje profesor. »Saj si pridna zlata moja. Le nikar iz kože ne skoči.«

»Mirujte, gospoda,« se oglasi dekan.

»Nisem še pri kraju. Drugo veliko duhovnikovo breme je **brevir**. Brevir je molitev. Čudno se vam zdi, da molitev imenujem »breme«. Toda brevir je molitev, ki veže pod smrtnim grehom, če po cerkvenih določbah nisi upravičen, da ga opustiš, in te določbe so zelo stroge. Če ga neupravičeno ne opraviš, ne smeš maševati, ne smeš deliti sv. zakramentov. Brevirne molitve trajajo povprečno skoraj poldruugo uro na dan, včasih še več. Brevir je kakor glas vesti, ki nikoli ne miruje: če si ga opravil za dopoldne, brž ti kliče, ko zazvoni poldne, da se ga zopet lotiš; ko si ga potolažil, že moleduje, da ga opraviš še za drugo jutro, in to ne en dan ali dva, eno leto ali dve, ampak vsa leta in vse dni do smrti. Nikoli nisi resnično prost; brevir te spremlja, kamorkoli greš. Ker je brevir službeni in občestveni molitev, v prvi vrsti za vernike, duhovnikov dušni skrbi izročene, v drugi vrsti za vse člane vojskujoče Cerkve, je združena s povrnitvijo: če ga duhovnik za kak čas neupravičeno ne bi bil opravil, mora cerkvi ali revežem povrniti toliko službenih dohodkov, kolikor jih pride na dotični čas. Ne smete pa misliti, gospoda, da je brevir za duhovnika zlo. Brevir je zanj sreča in rešitev, čeprav ga včasih zaradi velike zaposlenosti zelo težko opravi. Duhovnik mora biti moč molitve. Brevir obsega tudi zanj vse dnevne, jutranje in večerne molitve, molitve čez dan, duhovno berilo, berilo in premišljevanje evangelijev. Če duhovnik nima časa,

da bi dnevno molil še kaj drugega, n. pr. rožni venec ali križevi pot, zadosti že dolžnosti molitve, ki po nji tako zelo hrepeni duša vernega kristjana, če redno opravlja brevir. Privadi se ga tem lažje, ker je ta molitev sama po sebi nekaj veličastnega. Molim zase, molim za občestvo svojih bratov po Kristusu, molim za Cerkve, za sv. Očeta, za naslednike apostolov, da bi jih Bog milostljivo podpiral pri težkih nalogah, molim za zaslepljene odpadnike

med lastnimi brati, ki sladkemu jarmu Kristusovemu nasprotujejo; molim za razkolne kristjane, da bi se združili s pravo Cerkvijo; za uboge pogane, da bi bilo že skoraj na zemlji tako, kakor Sin božji želi: en hlev in en pastir, da bi bili vsi eno, kakor sta eno Oče in Sin. Kako povzdiguje človeka vesoljstvena misel: član sem vesoljne Cerkve in moja službena dolžnost je, da molim za vesoljstvo!

(Dalje prih.)

Obletnica posvečenja cerkvá.

P. Mihael Mlekuz O. S. B.

Svetovna vojna vihra tudi cerkvam ni prizanesla. Na Goriškem sem videl marsikatero v razvalinah. Bo-li kdaj iz teh razvalin vzniknilo novo življenje? Bodo li spet vzrastle iz ruševin naše ljubljene cerkve?! Ta skrb nas je dolgo morila... In vzrastle so druga za drugo. Svetogorsko baziliko sem videl, ko je bila še prazna, nedovršena. Zdelo se mi je, da gledam mlado nevesto, ki pričakuje ženina in ž njim novo življenje...

Goriški nadškof je posvetil do sedaj že mnogo cerkva; tako še v letošnjem juniju cerkev na Trnovem, na Placuti v Gorici ter v Trzinu.

V Hrastniku ob Savi se bo dvignilo krasno svetišče, dar slovenskega naroda ljubljene zlatomašniku na Petrovem prestolu, ter dar našemu revnemu delavskemu ljudstvu.

Preden se cerkev izroči visokemu namenu, preden se opravlja v njej najsvetejša daritev, se izvrši slovesno posvečenje. Marsikoga bo tedaj zanimal opis take slovesne poroke, t. j. obreda pri posvečenju. Walafrid Strabo († 849) omenja v življenjepisu sv. Gala o cerkvenem posvečenju tudi tole: »Blaženi Kolumban je nato zaukazal donesti vode; blagoslovil jo je in med prepevanjem psalmov ž njo škropil okrog obnovljenega svetišča in ga posvetil. Nato je klical Gospoda na pomoč, mazilil oltar ter vanj položil svetinje svete Avrelije. Oltar so zatem 'oblekli' in na njem maševali.« Tak je v bistvu obred posvečenja še dandanes, čeprav mnogo slovesnejši.

Za škofa, ki cerkev posveti, in za vso župnijo je dan pred posvečevanjem zapovedan post. Prejšnjo noč imajo v šatoru, kjer so pripravljene svetinje mučencev, določene za novo cerkev, častno stražo (vigilia) duhovniki in verniki. Molitev in petje se vrsti vso noč.

Naslednje jutro se zbere spet duhovščina pri svetih ostankih. Škof si umije roke in med

tem, ko ga oblačijo v slovesna oblačila, moli skupno z duhovniki sedem spokornih psalmov.

Z duhovščino se poda škof pred zaprto cerkev, kjer kleče moli litanije vseh svetnikov do prošnje: »Vsega hudega, reši nas, o Gospod!« Tu se dvigne, blagoslovi vodo, poškropi z njo zunanjo cerkveno steno trikrat krog in krog; nato potrka trikrat na zaprta cerkvena vrata. Ko jih odpro, naredi s škofovsko palico na pragu znamenje sv. križa, vstopi in obstane s spremljevalci pred glavnim oltarjem. Tu vsi pokleknejo in kličejo Svetega Duha, da pride in se naseli v novem hramu. Zatem domolijo litanije vseh svetnikov, a dodajo še pet posebnih prošenj za novo cerkev. Med prepevanjem Caharijevega slavospeva »Benedictus« zariše škof v pepelu, s katerim je cerkveni tlak posut, v obliki Andrejevega križa grško in latinsko abecedo. V cerkvi pač ne velja razlika med narodi; saj smo vsi, ki smo krščeni, eno telo, ki je njega glava Jezus Kristus (1 Kor 12, 13).

Zdaj blagoslovi škof-posvečevalec vodo, kateri prida nekoliko soli, pepela in vina ter moli med blagoslavljanjem notranjščine šest prelepih molitev. Nato se poda k vratom, ki jih zaznamenuje z znamenjem sv. križa zgoraj in spodaj ter prosi, da naj to znamenje zabrani vhod vsemu hudemu.

Vsa lepota kraljevske neveste je v notranjščini (ps 44, 16); najlepši okras cerkve je pa oltar. Zato je primerno, da ga na prav slovesen način posvete.

Najprej naredi škof na oltarni plošči s posvečeno vodo pet križev in oltar sedemkrat poškropi krog in krog. Duhovščina prepeva med tem predglasnice in psalme in prav tako tudi, ko škof škropi notranjščino cerkve ob vseh štirih stenah in po celem tlaku. Oltar in cerkev sta tako omita z blagoslovljeno vodo,

Zlatomašnik na papeškem prestolu, Pij XI.

vinom, soljo in pepelom. Posvečevanje oltarja zaključí slovesno predglasje in kratka sklepna molitev.

Cerkveni predpisi zahtevajo, da se vzdajo v oltar ostanki mučencev in svetnikov, zato prenese škof sedaj v slovesni procesiji svetinje pred cerkev, mazili s sv. krizmo cerkvena vrata ter vstopi z duhovščino, ki nosi in spremlja svetinje, in z ljudstvom v v novo cerkev. Preden škof vzdá relikvije v oltar, mazili mali grobek v oltarni plošči s krizmo ter s kadihom obkroži ves oltar. Pet križev zariše nato škof s palcem desne roke, katerega je prej pomočil v sv. krizmo, v oltarno ploščo in moli: »V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha, Bogu in blaženi Devici Mariji in vsem svetnikom na čast, na ime in v spomin svetega N. Mir s Teboj.« Pa še tudi s krstnim oljem mazili škof novi oltar, najprej na omenjenih petih mestih, nato pa še celo ploščo, a zbor prepeva med tem 44. psalm.

Končno mazili škof še cerkev na 12 mestih s krizmo v podobi križa, in vsakikrat s kadičnico pokadi. Pevci opevajo med tem lepoto Jeruzalema (ps. 86, 147), ki je predpodoba sv. Cerkve. Ko se škof vrne pred oltar, blagoslovi kadičo, ki ga potem v petih kupcih skupno z voskom zažge in kliče zopet kleče Sv. Duha. Škof zmoli daljšo molitev, poje nato slovesno predglasje ter zaključno prošnjo. Leviti obrišejo in pregrnejo z novim perilom posvečeni oltar, ki na njem nato škof opravi sveto daritev. Cerkev je postala tako kraj, kjer Bog na poseben način prebiva, kjer nam deli milosti; kraj, kjer nas sprejema in posluša.

Vsako leto praznujemo na slovesen način obletnico posvečenja vseh cerkva, in sicer letos in v bodoče drugo nedeljo v oktobru. Znamenitejše cerkve imajo še tudi svojo lastno obletnico.

Ta dan se z radostjo spominjamo vse one ljubezni, ki jo je izkazal v božjem hramu nebeški Ženin svoji čisti nevesti sveti Cerkvi in po njej nam, njenim otrokom.

»Kako pretresljiv je ta kraj! Hiša božja je to in vrata nebeška. Imenuje se preddvor nebes. Kako ljubek je tvoj šator, o Gospod

nebesnih trum; moja duša hrepeni po Gospodovih dvorih!« S tem mogočnim slavošpevom se pričinja ta dan sv. maša. Hram božji, ki je zidan iz različnih malih in velikih kamenov, pa nas spominja duhovne Cerkve, družbe vernikov, katere člani smo tudi mi. Ob tej misli se

Beuronska umetnost.

Dobri Pastir.

nam izvi je presrečna prošnja, naj Bog nam, svojemu ljudstvu, pomaga. Hkrati pa prosimo, naj njegova Cerkev kakor na zunaj, tako tudi v duhovnem oziru vedno raste in se razvija. (Sklepna molitev.)

NA MARIJINIH POTIH

Iz naše govorilnice.

Janez Langerholz.

V slednje selo se je raznesel glas: »Sveti Oče je prost. Ne bo več vatikanski jetnik, ampak bo svobodno lahko šel, kamor bo hotel.«

Kamor bo hotel...

Takrat je stopilo pred nas vprašanje: Kaj bi mi sv. Očetu dali, kako bi ga sprejeli, česa bi ga prosili, če bi kdaj prišel k nam, v naše slovenske kraje. Kar gorele so naše oči, duša je zrla pred seboj že kar živo sliko: sv. Oče se pelje skozi našo zemljo, povsod mu hite nasproti množice naroda, pozdravljajo ga, poklekujajo pred njim, ki je vrhovni poglavar Kristusove Cerkve na zemlji. On pa dviguje svojo tre-

sočo desnico in blagoslavlja, blagoslavlja. Oko mu žari, ko prihaja predenj cvet mladosti, ko se mu klanjajo slovenski očetje in naše dobre, verne matere.

»Jaz bi ga kar prosila za eno podobico,« je prekinila naš molk Drobinova Tona. »Potem bi jo hranila za spomin vse svoje žive dni.«

»Sebična si,« jo je prekinila Marta iz Gorenjega Konca; »to ni prav. Mar bi ga naprosili, naj bi blagoslovil našo družbeno zastavo. Kako ponosne bi bile lahko na tako zastavo! Nobena druga župnija bi je ne premogla; vse bi hitelo pogledat našo.«

Bazilika sv. Petra v Rimu in Vatikan.

»Pa ne dolgo,« je dobro povedala Kobalova Reza. »Kakor hitro bi drugod zvedeli, da je sveti Oče blagoslovil našo zastavo, pa bi ga tudi drugod prosili za blagoslov in imenitnost naše zastave bi bila izgubljena.«

»Ne govoriš tako napačno.«

»Mislim, da ne.«

Reza je bila ponosna na svoj domislek, če ne že skoro prevzetna. Pa jo je precej izkupila.

vezano tudi v nebesih. In karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih. Zato te prosim, da izpolniš goreče želje vseh Slovencev in pospešiš, da se dvignejo do svetniške časti naši rojaki: škof Slomšek in pa oba sveta misijonarja škof Irenej Friderik Baraga in pa Ignacij Knoblehar. Vidiš, to bi bil dar, ki bi ga bili lahko veseli vsi Slovenci. Pa so ga tudi potrebni.«

»Če bi sveti Oče to storil, naj mu vse naše Marijine družbe spleto venec, ka-

Bazilika sv. Pavla v Rimu.

»Jaz bi svetega Očeta prosila,« je nadaljevala, »naj ostane pri nas na Slovenskem. Kako imenitni bi postali naši kraji! Že zdaj slovi Slovenija po svoji lepoti; sveti Oče bi njeno veljavo še dvignil. Vse bi hitelo v naše kraje in koliko denarja bi prinesli tuji ljudje k nam.«

»Kakor jud, tako govoriš,« jo je zavrnila kar brzo naša prednica.

»Zakaj? Ali ni to modro in pametno?«

»Kar pustimo svetega Očeta, naj ima svoj sedež še naprej v Rimu, tam so vladali sveto Cerkev skoro vsi papeži.«

»No, kaj bi pa ti prosila sv. Očeta?«

»Rekla bi: Sveti Oče! Tvoja moč je velika. Karkoli boš zavezal na zemlji, bo za-

kršnega svet še ni videl. Od Rima naj seže pa do Ljubljane in še naprej po vseh slovenskih mestih in trgih in vaseh.«

»Kaj, če sveti Oče s takim vencem? Časopisi bi res poročali o njem, venec pa bi ovenel, raztrgal bi se in dokaz naše ljubezni bi izginil s sveta.«

»Jaz pa vem! Svetega Očeta bi morale izvoliti vse naše občine za častnega občana.«

»Pozna se ti, da si županova hči. Tam pri vas se kuhajo častni občani. Kakšno korist bi imel sveti Oče od tega? Dar, ki mu ga hočemo podati, mora segati z zemlje v nebesa.«

»In kakšen bo ta dar.«

»Poslušaj! Sveti Oče je vrhovni glavar Kristusovega kraljestva na zemlji. To kraljestvo je na zemlji, pa nima z zemljo nič skupnega. Namen tega kraljestva je, voditi ljudi v srečno večnost. Tako velik namen, da sega od zemlje do nebes; tako obsežen namen, da objemlje vse ljudi. Nas vse nosi sveti Oče tako rekoč v svojem srcu. Njegovo oko pa se ozira tudi po vseh od Cerkve ločenih otrocih, pa naj bodo to prote-

stanti ali pravoslavni ali katerikoli drugoverci; pa je tudi oče vseh tistih, ki o pravem Bogu še sanjajo ne. Saj poznaš tiste besede: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode.«

»Besede ti ne zmanjka, to vidim. Govoriš kakor bi orehe stresal. Toda kje je dar, dar?!«

»Vse bo prišlo na vrsto. Vidiš, da naloga svete Cerkve ni majhna. Zato pa po-

trebuje sveti Oče moči in pomoči, kakršne svet nima in mu je tudi dati ne more. Pri Bogu je moč in pomoč! Mi pa moramo moliti in trkati na milosti polno božje Srce, naj sv. Očetu pri njegovem delu pomaga.«

»Moliti za sv. Očeta? Ali ne dela tega sam, ali ne molijo dovolj zanj škofje in mašniki?«

»Ali ti ni znana zgodba o prvem papežu, svetem Petru? Bil je v ječi zaprt. Cerkev pa je neprenehoma zanj k Bogu molila. Vsi so molili zanj, ne samo apostoli. In Bog je poslal angela, ki ga je rešil iz ječe. Tako je bilo v začetku Cerkve, tako mora biti tudi še sedaj.

— Poglej s kakšno ljubeznijo se obrača sveti Oče do pravoslavnih! Med njimi je toliko naših bratov Slovanov. Če se zavzema zanje sveti Oče, ali mu ne bomo tudi mi z vso ljubeznivostjo pomagali? In judje, in pogani in vsi drugi: ali nimajo tudi ti prav tako neumrljivo dušo kakor mi? Zdi se mi, da sedanji čas premalo moli za skupni blagor sv. Cerkve.

»Izvrstno!« smo rekli in smo se razšli. Z nami pa je šla zavest, da nismo govorili praznih besedi in ne mlatili prazne slame. »Vse za sv. Cerkev in za sv. Očeta!« je odmevalo v naših dušah in naj odmeva povsod!

Fenoglio Paolo.

Narodni muzej, Napoli.

Sv. Bruno, ustanovitelj kartuzijskega reda.

(God 6. oktobra.)

Vzorna slovenska mati.

Pred letom je umrla na Prevaljah Neža Kordež, p. d. Döbrovnikova mati. Življenje te preblage žene je bilo res lepo in vzorno; zato hočemo nekaj potez te značajne matere sporočiti tudi cenj. bralcem in bralkam »Bogoljuba«.

Rajna je predvsem prelep zgled kot zakonska žena. 36 let je bila zvesta družica svojemu možu, s katerim sta živela v izredno srečnem zakonu. Marsikdo ju je zavidal, češ, o da bi bil tudi jaz tako srečen! Redko je prišlo do žal besede med njima, in nikdar ni zašlo solnce, da ne bi bilo poprej popravljeno. Ljubila in spoštovala sta se ravno tako še v starosti kot v mladosti. Temelj tega življenja je pa bila globoka vera.

Bog je obdaroval to mater z 12 otroki; imela je šest sinov in šest hčerk. Vzgojila je vse prav lepo. Kljub obilnemu delu se je žrtvovala v prvi vrsti vzgoji otrok. Zнала jim je vcepiti v srce globoko vero in z njo pravo pokorščino. Sad te skrbne vzgoje se je kazal tudi v tem, da so jo otroci, dasi že odrastli, vendar še vedno tako lepo ubogali, kakor deček, ki se drži matere še za krilo. Odpovedati so se znali tudi največji ugodnosti, ako je le mati to želela. Za plačilo ji je Bog dal milost, da je pred smrtjo videla že večino svojih otrok preskrbljenih. Najmlajši sin je bogoslovec, Zelo rada bi bila dočakala še novo sveto mašo, a ji ni bilo usojeno.

Pakojna je veliko in rada molila, ter tako prav spodbudno vplivala na vso družino. Kljub bolehnosti se je večkrat postila, četudi ni bil zapovedan post. Pristopala je pogosto k mizi Gospodovi in zahajala večkrat tudi ob delavnikih k sveti maši; ako sama ni utegnila, je moral iti kak drug član družine.

Odlikovala se je tudi po nenavadni radodarnosti. Slehernemu, kdor je bil potreben, je odprla vrata, pa naj si je bil berač ali potnik. Dobil je prenočišče in hrano zastonj. Sosedje so se že tako razvabili, da sploh niso hoteli nikogar prenočevati (razen če je plačal) in so imeli navado reči: »Kar k Dobrovniku pojdite,

tam boste že dobili!« Zgodilo se je pogosto, da so prišli kar naenkrat po trije in vsak je dobil svoj delež.

Nikdar ni pustila, da bi se kdo norčeval. Rekla je vselej: »Ne tako! To sramotenje pade nazaj na tistega, ki se norčuje.« Še strožja pa je bila proti opravljanju. Zavrnila je vsakega takoj. Najsi je bil kdo še tako velik grešnik, ga je vendarle znala zagovarjati in zmanjševati njegove napake.

Večkrat so jo obhajale težave, a nikoli ni tožila. Zнала se je premagati in je

J. Urbanija.

*Sv. Terezija Det. Jez.,
ki jo svetli Oče Plj XI. močno časti.*

vse voljno potrpeča. Če ji je pa kdaj v bridkosti ušla žal beseda, je takoj, čim se je zavedla, popravila rekoč: »Saj ni tako hudo!«

Njena smrt ni bila nič manj lepa kot njeno življenje. Huda pljučnica jo je položila v postelj in po dveh dneh trpljenja je previdena s svetimi zakramenti lepo in mirno zaspala v Gospodu. Pogreb je bil

priča, kako je bila priljubljena. Izredno velika množica ljudstva jo je spremila na zadnji poti.

Mnogo nas je, ki smo poznali njene vrline in uživali njeno dobrotljivost, zato žalujemo z njeno družino za dobro materjo; a tolaži nas zavest, da ji je veliko bolje kot nam tu v solzni dolini, saj gotovo uživa za svoje trpljenje in žrtve že nebeško veselje.

Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj. — (Dalje.)

Po prestani bolezni je veljal prvi obisk Lucini. Nemara iz obzira do družine Mora je šla na dom svojega očeta in je tja naročila doviljo z detetom. Po obilem obotavljanju in izgovarjanju je ženska prinesla dete. Kako se Elizabeta prestraši, ko zagleda — kot prvič — svojo hčerko prav tako shujšano in pojemajočo.

»Veste, gospa,« je jecljala ženščina, »veste, milostljiva, noče, noče hrane; kar brani se; pogledjte, milostljiva!« In dejala si je dete na prsi, ki se je jokaje in s studom branilo in otepalo.

Mati je takoj pregledala to zvitost. Vzela je sama dete v svoje naročje, ubila

jajce in dete ga je mirno in veselo posrebal. Elizabeta je vzela Lucino domov in v materini skrbi je zacvetela v krepko dekletce.

Ker je sama živela samo Jezusu, je hotela Jezusa tudi v svojih otrocih upodobiti. Pustite otroke, naj k meni pridejo! Prva imena, ki jih je učila, sta bila Jezus, Marija. V najnežnejši detinski dobi — Marijana je bila stara štiri, Lucina šele dve leti — ju je učila križ, očenaš, češčeno-marijo pa še celo vrsto drugih molitvic, kar bi drugi komaj z desetim letom znali. Vedela pa je, da znanje ni nič, če je srce mrtvo; zato je tudi srca svojih hčerkic znala ganiti k čednostim z zgodbami sve-

Nagovor papeža Pija XI., ko so zastopniki tvrdke „Fiat“ izročili darovani mu avto.

tega pisma stare in nove zaveze, z zgledi iz svetniškega življenja in najbolj še s svojim lastnim zgledom. Komaj tri-, štiri-letni deklici sta se morali že sami znati zatajevati prostovoljno. Zvečer je bil račun o tem. Kako sta bili dekletci veseli, ko sta naštevati: »Mama, jaz se pa danes nisem igrala, ko bi se bila lahko; pa tega koščka potice nisem pojedla; pa sladkorja nisem polizala; pačila nisem, ko sem bila žejna.« Bilo pa ju je sram, če nista vedeli ničesar povedati.

Gospod doktor Mora je rad dajal svojim malima vnukinjam slaščic. Elizabeta jim jih je pustila, rekla pa je: »Bom videla, če se znata sami kaj premagati.«

Starejši svakinji sta zmrdovali nad takim ravnanjem: »E, to je pretežko; to ni za otroke!« Seveda pretežko, če bi jima mati ne bila dajala zgleda v vsem.

Luč se ne prižiga zato, da bi jo stavili pod mernik ali pod posteljo, ampak zato, da jo stavijo na svečnik, da sveti vsem, ki so v hiši. Tembolj je Elizabeta prižigala svojo luč, da je prešinjala mrak in senco, ki jo je metalo očetovo življenje v to družino. Krištof je drsel navzdol po opolzki poti: ni slišal glasu svoje vesti, ne prošnje žene — izgubil je naravni sram. Za hčeri se ni brigal; izgovarjal se je: »Imam opravka s pravdami.« Ni ga bilo čez dan nikdar doma; ko pa je prišel pozno v noč domov, ni imel časa misliti na ženo in otroke. Spal je in se nemara delal, da spi, da bi ne videl bridkega obraza žene, ki je toliko govoril o hudem, in da ne bi videl sladkih obrazov angelčkov-hčerk, ki še nista ničesar vedeli o hudem.

VII.

Žena naj se ne lišpa v zunanosti, s pletenimi lasmi ali z obešeno zlatino, marveč v tajnosti svojega srca z neminljivim lepoticjem krotkega in tihega duha, ki je pred Bogom dragocen. Tako so se namreč tudi svoj čas lišpale svete žene, ki so upale v Boga in bile podložne svojim možem (1 Pet 3, 3—5).

Elizabeta je izpolnila osemindvajset let. Kljub boleznim, mrtvičenju in bridkostim, ji je ostal mladostni cvet in izredna svežost. Pa kaj! Mož jo je zapustil, izdal! Ločila se je od vseh ničevosti sveta, odpovedala se vsaki zabavi, ognila se vsemu lišpu in sijaju in začela nositi čisto preprosto, črno obleko iz navadnega blaga, in skromno obuvalo.

Sorodniki so malo nevoljno gledali; svakinji, starejši, sta vihali nos.

»Kaj treba, da je taka nuna, ko ji je komaj 30 let. Kaj se ne bi mogla veseliti,

saj je vendar dovolj veselja, ki ne žali Boga? Saj sva tudi medve veseli, čeprav sva tudi pobožni kakor je prav!« je rekla prva.

»Prav imaš. Ej, to ni modro! Modrosti manjka! Imenitne osebe prihajajo v našo hišo. Kaj je naša hiša zadnja? Posli, vozovi, konji — ona pa skoraj kot beračica oblečena,« je pritrdila druga.

»In žena advokata je in sama iz družine Canori! — E, sama je kriva, da s Krištofom ni vse prav.«

Elizabeto, ki jo je svet tako prevaral in ki jo je tako prevaral njen lastni mož, je bolelo to očitjanje in ta posmeh. Saj bi se rada oblačila celo z neko gizdavostjo, če bi mož zahteval in bi bil vsaj tisti Krištof kot prej, tisti ljubeči, čeprav z bridko ljubosumnostjo ljubeči Krištof! Ko je šla prvič tako ven, je nekdo mimogrede naredil svojemu tovarišu opazko: »Glej, kako skromno je oblečena gospa Mora!« Takrat ji je kri šinila v glavo in stopila je hitreje.

Zdaj, ko jo je mož zapustil, je iskala vrednega predmeta za svoje ljubeče srce. Našla ga je. Na svetu nesrečna žena hoče postati vredna nevesta Kristusova. To je posihmal cilj vsega njenega hrepenenja. Da bi se s tem božjim Zeninom v presv. zakramentu še večkrat združila, se spet zateče k preblaženi Devici v goreči molitvi, naj ji izprosi srečo še pogostejšega sv. obhajila. In na sveti večer ji spovednik sam od sebe dovoli vsakdanje sv. obhajilo.

Tedaj je tudi zmagala nad njo popolnoma ljubezen božja.

Tisti čas jo je nekega dne objel lahen spanec. In prikazal se ji je častitljiv mož v črnem talarju, sv. Ignacij iz Lojole, ustanovitelj družbe Jezusove, in ji je velel, naj gre za njim. Peljal jo je v veliko obokano dvorano. Tam je sedela vzvišena gospa v beli obleki in je imela v rokah belega goloba. Ta je naenkrat razprostrl peroti in se dvignil proti nebu. Gledala je za njim in strmeč opazila, da nosi golob pod peruti žeblje, ki je bil z njimi Gospod na križ pribit. Sijajno so se svetili in okrvavljeni so bili in žarki so se razlivali iz njih. Srce ji je vztrepetalo v tesnem strahu. Hipno se je sprostil od goloba ognjen žarek kakor puščica in je ranil globino njenega srca. Od bolečine se je kakor onesvestila, in ko se je zavedela, se je začutila vso prerajeno in prenovljeno in je kakor izven sebe hodila okrog in klicala: »Ti si zmagala, o sveta ljubezen, nad trdoto mojega zakrknjenega srca!«

Ali naj se odpovemo prvenstvu? Cerkevna zgodovina izpričuje, da so bili moški največji častilci Marijini. Kdo ne pozna svetih cerkvenih očetov Epifanija, Zofronija, Efrema, Janeza Damaščana? To so bili goreči častilci Marijini. Njih krasni govori in hvalnice na preblašeno Devico so kar užigale. Ali še niste čuli o največjem srednjeveškem častilcu Marijinem, sv. Bernardu? Znana je njegova krlatica: »De Maria numquam satis« — o Mariji nikoli dosti; nikoli ne moremo Marije dovolj častiti in slaviti, nikoli ne moremo Marije dovolj ljubiti. Ako bi hoteli naštevati svete može, ki so se odlikovali v proslavi nebeške Matere, bi morali imenovati sv. Ildefonza, sv. Antona Pad., sv. Alfonza Lig., sv. Gabriela Possenti itd. itd.

Ali bi se ne mogli ob teh svetlih vzorih vneti tudi naši možje in mladeniči? Katoliški mož, katoliški fant, ali ne bije tudi v tebi srce za Marijo? Ali te ni volja, da bi služil Mariji na poseben način, v kongregaciji?! Kdorkoli čuti v svoji notranjščini stud do vsega, kar je podlo, nizkotno, nečastno, — kdor goji v sebi ljubezen za vse dobro, plemenito, za Boga in Marijo, temu kličemo: Pojdi med sinove Marijine; pridruži se kongregaciji!

Kanonična proglasitev Marijinega vnebovzetja bo med prvimi važnejšimi dogodki, ki jih bo sveta Cerkev doživela. Povsem soditi je prišel že predvečer tega važnega dogodka. Da bi se zadeva pospešila, je razposlal ženski list »Le donne Italiane« (»Italijanske žene«), ki se bori za dostojno modo, navdušen oklic vsem župnikom in škofom po Italiji, pa tudi izvanitalijanskim nadpastirjem, naj se zavzamejo za to vprašanje. Sv. Oče je poslal škofu v Veroni brzojavko, ki v nji čestita omenjenemu časopisu radi započete akcije ter prosi pomoči nebeške Matere. — Naj se dvigajo v nebo tudi naše prošnje, naj daruje katoliško ženstvo skromnost in dostojnost v obleki najčistejši Devici, da bi se veliki dogodek čimpreje uresničil.

Prvi marijanski kongres na ameriških tleh. Meseca julija je bil v kanadsko mesto Quebec sklican velik Marijanski shod, ki mu je bil pokrovitelj in predsednik kardinal Rouleau. Zbralo se je ob tej priliki okrog 100.000 ljudi. Govorniki so dokazovali, kolik pomen ima Marijino češčenje za ženo in mladino.

Marijine pesmi je prepevala mladina; v zboru je bilo okrog 15.000 mladih grl. Navzočih je bilo več ministrov kanadske vlade, ki so nastopili tudi kot govorniki. Na kongresu je bilo mesto Quebec posvečeno bl. Devici.

O Marijanskih kongregacijah smo čitali v »Slovincu« (št. 192, 1929) uvaževanja vredne besede, ki naj bi se večkrat vanje poglobili osobito vzgojitelji in vsi, ki odločajo o vzgoji mladine. Med drugim je zapisal gori označeni list: »Vsi veliki in plemeniti kulturni delavci zapada so edini v tem, da vzgoja vzornega, požrtvovalnega in resnično narodnega naraščaja ni mogoča drugače kot na verstveni podlagi. Delo verstvenega prosvetljevanja pa podpirajo: dom, Cerkev in verska združenja, ki so bistven del cerkvenoverskega vzgojnega ustroja. To so v prvi vrsti Marijanske kongregacije, ki so pod vodstvom Cerkve in jih vodijo zastopniki Cerkve z onim velikim čutom moralne odgovornosti za večni blagor mladih duš, ki je svojski edinole cerkvenemu dušnemu pastirju... Katoliške verstvene kongregacije le krepko in uspešno podpirajo delo in trud države, da bi šola vzgojila dobre, krepkosti in značajne državljane... Kongregacije pa tudi najboljše in najuspešnejše navajajo mlade ljudi k zasebnemu krepkosti življenju, k čistosti in zdržnosti, resnicoljubnosti, treznosti, samozatajevanju, pa tudi k ljubezni do dela...«

Zlatomašniški jubilej svetega Očeta. Na praznik Marijinega vnebovzetja so premenili ime najvišjemu vrhu v Apeninskih gorah (v Italiji). Imenoval se bo poslej na čast sedanjemu papežu »Pizzo Pio XI« — vrh Pija XI. Doslej je bila ta 2600 m visoka gora znana pod imenom Gran Sasso (Visoka pečina). — Imenom pruske vlade je častital svetemu očetu poslanik von Bergen, ter izročil kot jubilejni dar prepis znamenite knjige, ki se nazivlje »Heidelberški Manesse rokopis« (Manesse je bila stara švicarska družina iz Curiha. Omenjeni rokopis obsega zbirko pesmi, ki so stare 600 let. Spisane so na 427 pergamentnih folio-listih. Zastopanih je 140 srednjeveških pesnikov. Vsega skupaj je 7000 kitic, ki se začenjajo deloma s krasnimi začetnimi črkami.) Rokopis je sprejet v vatican-

sko knjižnico. — Češki katoličani so podarili sv. Očetu dragoceno vazo iz najlepšega češkega kristala. Vanjo so vdeleni razni prizori iz življenja češkega kralja sv. Venceslava. — Bavarci so poklonili jubilaru Piju XI. posnetek oltarja, ki je posvečen Kristusu Kralju v grajski kapeli Blumenburg-Monakovo. To umetnino je izročil papežu ministrski predsednik dr. Held. Pomenljiv dar papežu, ki je ustanovil praznik Kristusa Kralja. — Škof Henninghaus, apostolski vikar na Kitajskem, je prinesel papežu kot jubilejni dar posnetek templja, ki stoji nad grobom poganskega »pro-roka« Konfucija. Posnetek je namenjen za lateranski misijonski muzej. (Konfucij je živel 500 let pred Kristusom. Posnetkov njegovega templja niso dovoljevali delati doslej nikomur; izjemo so zdaj napravili zaradi svetega Očeta.) — Portugalski so svetemu Očetu poklonili za jubilej knjigo z epsko pesnitvijo L. Camões-a »Os Lusíadas«. L. Camões je najslavnejši portugalski pesnik; umrl je leta 1580. Omenjena knjiga je zato tako dragocena, ker imajo samo tri izvede.

Papež Pij XI. je pri svojih 72 letih še dovolj čvrst. Na predvečer evharistične procesije je sprejel 5000 bogoslovcev ter imel nanje dolg nagovor. Dopoldne je imel zanje veliko mašo, zvečer pa poltretjo uro trajajočo procesijo, ko je kazal toplomer 38 stopinj. Dočim je 200 oseb med veliko množico zaradi vročine potrebovalo zdravniško pomoč, je sveti Oče vztrajal krepko do konca. Ko se je vrnil, se je po gorki kopeli pač vlegel ter vztrajal brez jedi in okrepcila 20 ur. Drugi dan je napravil zdrav in čil to-le opazko: »Prvi izhod mi je prav dobro koristil; zdaj bi pa mogli pravzaprav potovati.«

Rimska kronika. Zadnjo julijsko nedeljo je papež Pij XI. podelil škofovsko posvečenje benediktinskemu opatu B. Schuster-ju, ki je izbran za nadškofa in kardinala v Milanu. K slovesnosti se je pripeljalo v Rim s posebnim vlakom 500 milanskih meščanov z županom vred. Sv. Oče je v nagovoru izražal posebno veselje, da more posvetiti škofa za stolico, ki je bila pred izvolitvijo za papeža njemu poverjena. — Nove katakombe so zasledili ob rimskem pokopališču Campo Verona, kjer se je odprla zemlja. — V samostansko samoto sta se umaknila princ in princesa Paterno. Ker nimata ne otrok, ne sorodstva, sta zapustila vse premoženje v vrednosti pet milijonov mark ter vsa posestva in gradove — sv. Očetu, ki bo to imetje porabil za ustanovitev zavodov. Prav tako je storil tudi knez Castello di Biscaro, ki je vstopil v red barnabitov; za dediča velikih posestev je postavil svetega Očeta. S cerkvenim dovoljenjem je Castello izvršil obrede preobleke nad

svojo ženo, ki je pri karmeličankah dobila ime S. Maria. — Vse listine, ki so potrebne za svetniško proglašenje papeža Pija X., je škofijska pisarna v Benetkah dogotovila in izročila te dni kongregaciji svetih obredov v Rimu. Ne bo dolgo, da bo veliki pospeševatelj zgodnjega in pogostnega sv. obhajila dosegel čast oltarja. — Velikansko delo je morala izvršiti pošta cerkvene države prve dni otvoritve poštnega prometa. Obiskovalci knjižnic, muzejev in cerkve sv. Petra so v velikih množinah razpošiljali razglednice in pisma širom sveta z novimi znamkami. Ogromni stroški, ki jih ima sveti Oče s prezidavami in ureditvijo cerkvene države, bodo na ta način precej zmanjšani. — Nova razdelitev italijanskih škofij. Po konkordatu, ki ga je sklenila vlada z Vatikanom, se bo tekom časa opustilo v Italiji okrog 200 malih škofij. Urejeno je tako, da bodo meje 92. provinc obenem meje večjih škofij. Vsaka škofija bo imela blizu pol milijona vernikov. — Po kratkem odmoru so se v septembru zopet pričela romanja v Rim. Predvsem so prišli večji oddelki iz italijanskih okrajev. Sv. Oče je sprejel 500 tretjerednikov iz Lombardije, več stotin vernikov iz Kalabrije, 3000 iz škofije Albano. Iz inozemstva se je poklonilo papežu-zlatomašniku: 240 holandskih učiteljev, 500 zastopnikov flamske zveze Srca Jezusovega, ki šteje čez 200 tisoč članov.

Poglejte ga! Neki ameriški protestant, ki ne mara izdati svojega imena, je daroval za obnovo stolnice v Verdunu 100.000 frankov. V pismu na verdunskega škofa pravi: »Dasi sem protestant, priznam pa, da je katoliška Cerkev prava mati krščanstva.«

Ženstvo na delu. Zveza katoliških žená izdaja tudi na Kitajskem lasten časopis z naslovom »Ženska pravica«. V Nankingu so zastopnice omenjene zveze na nekem shodu označile sledeče svoje zahteve: »Hočemo enake pravice za može in žene; zahtevamo šolsko obveznost za vse otroke od 6. leta dalje; ustanove naj se zavetišča za ženstvo, ki nima lastne strehe in je zaposleno v javnih delavnicah; odpraviti se mora priležništvo, sramotne hiše, prodajanje otrok.«

Čestitanje ob papeževem jubileju. Povsod v večjih krajih se zbirajo verniki, da proslave 50 letni mašniški jubilej svetega Očeta Pija XI. Povsod povečujejo zlatomašnika Pija XI. kot moža, ki ga je krščanstvu poslala božja Previdnost; kot učenjaka svetovnega slovesa; kot odličnega državnika, ki je rešil rimsko vprašanje in samostojnost papeštva; kot misijonskega papeža in kot ustvaritelja katoliške akcije, ki je po mnenju Pija XI. samega zadnje sredstvo, katero naj bi rešilo umirajočo Evropo pogina. Hvaležno bodo proslav-

ljale ta jubilej v mesecu oktobru tudi naše Marijine družbe. Tako je bilo določeno na skupni konferenci dekanov.

Štiri Japonke v narodnih nošah so bile nedavno v Lurdu. Vse štiri so hčere odličnih plemenitih družin ter zelo izobražene; ena je celo doktorica zdravilstva. Kaj jih je privedlo na ta sveti kraj? V domači deželi so spoznale usmiljene sestre iz Neversa (Nevers je kraj, kjer je umrla blažena Bernardka.) Sklenile so, da hočejo postati usmiljenke. V Neversu so vstopile v noviciat. Kolika žrtev! Zapustile so domovino, odpovedale se plemstvu, da bi služile edinole Bogu in se žrtvovale ljubezni do bližnjega.

Učenjak-konvertit. V Boston-u (Severna Amerika) je bil pred nekaj tedni posvečen za mašnika Robert Hovard Lord, ponos znane Harvard-univerze. Hovard je bil pred leti še protestant. Sodeloval je pri mirovni konferenci v Versailles-u kot tehnični svetovalec ameriškega odposlansva. Nato se je pa umaknil iz javnega življenja in začel študirati katoliške bogoslovne nauke. Nadškof v Bostonu, kardinal O'Connell je podelil odličnemu in učenemu konvertitu zakrament sv. mašniškega posvečenja.

Konnersreuth. Spravno trpljenje Terezije Neuman se nadaljuje. Nekaj si ga naklada prostovoljno v prid drugim, nekaj ga ji prisojar Zveličar. Dasi je to trpljenje hudo, vendar smatra Terezija vse to kot dragocen dar božji. Zamaknjenja ob petkih se redno vrste. Izostalo je samo na petek v osmini sv. Petra in Pavla. Dostop je škofijstvo močno omejilo. Več ko 100 oseb ni pripuščenih (ob petkih) blizu. Nedavno je dobil dostop misijonski škof iz Braziliije, frančiškan Bahlman, ko je praznoval v domovini 50letnico redovne obljube. Obdaril jo je z rožnim vencem med zamaknjenjem. Terezija je vzela molek v roke in rekla: »Oseba, ki je naredila ta molek, je tudi že v nebesih.« Sedaj so, vsaj za nekaj mesecev, vsi obiški prepovedani.

Darovi mladine. Na 7. evharističnem narodnem kongresu v mestu Bayonne na Francoskem (od 5. do 7. julija t. l.) je bilo navzočih do 100.000 vernikov, med njimi 1500 duhovnikov. Najganljivejša točka je bila: mladinska poklonitev sveti Evharistiji. Belooblečena deca je pristopila k oltarju z raznimi evharističnimi znaki v rokah. Duhovnik je zaklical: Gospod Jezus, pripeljali smo ti to mladino v dar. Ta deca predstavlja 226.000 svetih obhajil, ki ti jih danes daruje. Verniki so odgovorili: »Gospod, daj nam duhovnikov, ki nam bodo posvečevali hostije. Vzemí jih iz naših vrst!«

Umrl je kardinal in patriarh lisabonski M. Bello v starosti 87 let. Kardinalskemu zboru je pripadal od l. 1911. dalje.

Svoboda v boljševiški Rusiji. V Samari so obsodili na smrt šest pravoslavnih menihov, več pa so jih pozaprlí v ječe. Njih »veliki greh« je v tem, da so poučevali nekaj mladostnih oseb v verskih naukih. Boljševiki hočejo brezbožno ljudstvo, da bi izpeljali svoje črne naklepe. Doslej so zaprli 354 cerkvá, 58 samostanov, 59 židovskih shodnic, 30 turških molitvenic ter 42 drugih svetišč. To leto je obsodjenih še 253 drugih cerkvá.

Tri stvari, važne za katoličane vsega sveta, so obravnavali na zadnjem, veličastnem katoliškem shodu v Freiburgu: kako zavarovati krščansko vzgojo otrok, kako obnoviti krščanske družine in skrbeti za svetost zakona, končno kako praktično izvajati katoliško akcijo, t. j. kako izvajati verska načela v življenju posameznika, družine in države.

Znamenit je bil govor bivšega nemškega kanclerja Marksa, ki je imenom katoličanov zaklical: »Katoliška Cerkev nikakor ni dekla države. V duševnih in npravstvenih vprašanjih je Cerkev mnogo močnejši činitelj kot država. Mi dvigamo najostrejši ugovor proti nameram, ki hočejo katoliško Cerkev ponižati na stopnjo zasebne ustanove. Prav tako najodločneje ugovarjamo tudi trditvi, kakor da je šolstvo samo državna zadeva, ki nima s Cerkvijo nič opraviti. Državna vlada naj ve, da bo ugriznila v granit, ako se bo drznila lastiti si monopol nad šolstvom...«

Kongres za vzhodne nauke v Pragi je bil od 11. do 14. avgusta. Že več desetletij se shajajo učenjaki, ki iščejo potov in si prizadevajo, kako bi bolj spoznali vzhod in našli sredstev, da bi se odstranil razdor, povzročen v 11. stoletju. Na teh shodih so zastopani v prvi vrsti Slovani, pa deloma tudi Francozi, Belgijci, Nizozemci i. dr. Letos so bili izbrali za kraj zborovanja Prago, da so tako obenem proslavili tisočletni spomin smrti sv. Vavla. Od Slovencev je govoril tudi prelat dr. Grivec, in sicer »o iztočnem pojmovanju cerkve«.

Na prvem mestu. Španija je v teh letih omogočila, da je papež Pij XI. vzdrževal katoliško Cerkev v Mehiki. Darovala je večje zbirke v skupnem znesku okrog 460 milijonov dinarjev. Tudi večje število mehiških bogoslovcev se je vzgajalo brezplačno na Španskem.

Palestinsko vprašanje še sedaj ni povoljno rešeno, kar pričajo krvavi dogodki preteklih dni. Arabci so se že mesece in mesece čutili v svojih pravicah radi stalnega priseljevanja židov ogroženi. Neznaten povod jih je dvignil do upora. Tekla je kri na obeh straneh. Sveti Oče Pij XI. je že davno opozarjal na to neurejenost v Sveti deželi, zlasti ker je tako zvani Balfourjev načrt naseljevanja kratil pridobljene pravice drugovercev. — Krvavo klanje sveti Oče seveda ostro obsoja in obžaluje.

Pota božje modrosti. Na Dunaju je dosegel čast mašništva bivši vseučiliški profesor v Moskvi 47 letni dr. Artenjev. L. 1918. je bil še rektor (vodja) tehnične visoke šole, a se je moral umakniti boljševikom: Pred petimi leti je prestopil v katoliško Cerkev. Po želji svetega Očeta se bo sedaj posvetil dušnemu pastirstvu med izgnanimi katol. Rusi. — V Berlinu je nedavno izšla njegova znanstvena knjiga o kristalih v 4 zvezkih ... Kako lepo se družu učenost in vera!

V apostolskem poklicu kot misijonar v provinci Šan-si je umrl frančiškanski redovnik o. Vladimir Horvat, rodom iz Zagreba. Na misijonsko pot je šel l. 1922. Z junaško požrtvovalnostjo se je trudil med pogani kot blagovestnik, a tifus mu je v treh dneh uničil mlado življenje. Bilo mu je šele 35 let. Božje plačilo naj mu bo večni delež!

Tridnevna proslava v čast bl. Janezu Bosku v dneh od 6. do 8. septembra je privabila k Marijinemu svetišču na Rakovnik (v Ljubljani) ogromne množice vernikov od blizu in daleč. Blaženega ustanovitelja salezijanske družbe so proslavljali odlični govorniki. Pontifikalno sv. mašo na Malo Gospojnico, 8. septembra je opravil pomožni škof lavantinski dr. I. Tomažič, ki je imel tudi pridigo zbranim množicam. Veličastna je bila popoldanska procesija z Najsvetejšim. V sprevedu so tudi nosili kip blaženega J. Boska. Nato je sledil cerkveni govor pom. škofa ljubljanskega dr. Rožmana o življenju in krepostih don Boska. — Proslave so se udeležile tudi kongregacije Marijine iz mesta in okoliša z zastavami. — Naj zgled bl. Boska, gorečega ljubitelja mladine in vzornika dobrotelnosti vne- ma tudi naša srca za iste kreposti!

Nova bazilika v Sloveniji. Malo je svetišč, ki jih papeži odlikujejo z naslovom bazilika. Ta čast, prednost in milost je naklonjena tudi veličastni cerkvi Lurške Matere božje v Rajhenburgu ob Savi. Z naslovom so združene tudi številni odpustki in duhovne dobrote. Proglasitev bazilike je izvršil v imenu svetega Očeta Pija XI. knezoškof dr. Karlin na Marijin praznik, 8. septembra, s primernim cerkvenim nagovorom. Na predvečer so se udeležili verniki krasne »rimske procesije« s prižganimi svečami. V nedeljo je bila slovesnost zaključena s cerkvenim koncertom ob zvokih novih, mogočnih orgel. Ob tej priliki so bili imenovani č. konz. svetnikom domači župnik g. Tratnik, opat Epalle in dekan I. Medveček.

Premembe v ljubljanski škofiji. 12. sept., ob 32 letnici svojega škofovskega posvečenja, je poveril ljubljanski knezoškof dr. Anton Bo-

naventura Jeglič več škofovskih opravil koadjutorju dr. Gregoriju Rožmanu. Ker se je stolni prošt ljubljanski, prelat Andrej Kalan odpovedal časti generalnega vikarja, je pomožni škof imenovan hkrati tudi za generalnega vikarja. — Cerkevno odlikovanje: Za škofijskega duhovnega svetnika je bil imenovan Povše Henrik, župnik na Čatežu pod Zaplazom. — Umeščen je bil Golob Franc, kaplan v Ribnici, dne 29. avg. 1929 na župnijo Kostanjevica. — Podeljene so bile župnije: Trebelno — Janku Dolencu, župniku in dekanu v Trnovem na Krasu (umeščen 7. sept. 1929); Hotedršica — Janku Borštnarju, župniku v Pečah; Duplje — Jožefu Vrankarju, župniku na Mirni in Moravče — Janku Cegnarju, uršulinskemu spiritualu v Ljubljani. — Za prefekte v zavod sv. Stanislava v St. Vidu nad Ljubljano so določeni: Jožef Florijančič, kaplan v Podzemlju, Alojzij Kambič, kaplan na Bledu in Janko Kraljič, kaplan v Šmariji. — Premeščeni so bili: Anton Stanonik, župni upravitelj v Kostanjevici, za kaplana v Vodice; dalje kot kaplani: Franc Fister iz Kočevje v Ribnico, Ivan Spendal iz Kamnika v Naklo, Franc Gornik iz Mengša na Bled, Janko Oražem iz Črmošnjic v Stari log pri Kočevju, Franc Hoenigman iz Šmarjete v Črmošnjice, Viktor Perko iz Hinj v Šmarjeto in Stanislav Sinkovec iz Zagorja ob Savi v Žiri. — Nameščeni so bili: dr. Janez Ahčin za subsidiarija pri Sv. Petru v Ljubljani; dalje kot kaplani: Anton Dodič v Srednji vasi v Bohinju, Peter Eržen v Sostrem, Jožef Ferkulj v Poljanah nad Škofjo Loko, Jožef Kapus v Dolih pri Litiji, Franc Klopčič v Kočevju, Karel Papež v Podzemlju, Anton Pipa v Kamniku, Stanislav Škrbe v Mengšu, Vital Vodušek v Zagorju ob Savi in p. Oton Kocjan O. F. M. v Mošnjah. — V bolnišnici v Kandiji je umrl bivši kaplan Janez Sever, 7. sept. Bolehal je že leta in leta. Naj bo trpljenje kronano z večno blaženostjo!

Premembe v lavantinski škofiji. J. Jurko, duh. svetnik v Starem trgu, je imenovan za upravitelja dekanije Stari trg, ker je dosedanjí dekan J. Lenart radi starosti odstopil. — Župnijski izpit so dovršili v Mariboru naslednji gg.: Janez Breznik, kaplan v Bojovini v Prekmurju, Janez Kupčič, prefekt v dijaškem semenišču v Mariboru, Franc Lužar, kaplan pri Sv. Trojici v Halozah, Matija Nendauer, kaplan pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah in Alojzij Peitler, kaplan v Ljutomeru. — Nastavljen je za kaplana pri Sv. Barbari v Halozah Anton Božnar, dosedaj duhovnik ljubljanske škofije. Prestavljen je kaplan Alojzij Ciglar od Sv. Barbare v Halozah k Sv. Ani v Slov. goricah. — Nastavljen je bil za kaplana v Žetalah J. Kranjc, ki je bil v začasnem

pokoju. — Za prefekta v deškem semenišču v Mariboru je imenovan novomašnik Rudolf Hanželič. — P. Dionizij Pristovnik je premeščen iz Krškega v Ptuj.

Temeljni kamen za novo svetišče na Čukarici v Belgradu je blagoslovil 18. avg. belgrajski župnik dr. Wagner. Pri obrednih molitvah sta bila navzoča nadškof Rodič in zastopnik nuncijev — svetnik Pazini.

Nova kapelica na Krvavcu. Z mnogimi žrtvami in velikodušnimi darovi dobrih vernikov je bila letos zgrajena na čast Materi božji, največ po prizadevanju p. Beneša Karkarja, frančiškana v Kamniku, kapelica na Krvavcu, ki jo je 18. avg. t. l. ob navzočnosti več kot dvatisočglave množice slovesno blagoslovil pomožni škof dr. Rožman. Kapelica stoji poleg udobnega planinskega doma (1700 metrov), pol ure pod vrhom Krvavca in je brez dvoma med najlepšimi v vseh naših Alpah. Zgrajena je natančno po načrtih g. prof. Plečnika. Tega napredka se moremo le veseliti; saj tudi take kapele pričajo, da biva pri nas veren narod; hkrati marsikdaj omogočajo duhovnikom, da morejo išoč oddiha v gorskem zraku, tudi tamkaj maševati; vsem pa kličejo v spomin, naj pri hribolastvu ne mislimo samo na svoje telo, ampak tudi na dušo, da tudi ta dobi svežih moči v raju naših planin.

Blagovica. 25. maja t. l. je dekliška Marijina družba v Blagovici praznovala 30letnico. Na to proslavo se je pripravila s tridnevnicom. Vsak večer govor in litanije z blagoslovom. Na praznik sv. Trojice zjutraj so vse članice pristopile k sv. obhajilu. Pridružila so se jim še ostala dekleta v župniji. Popoldne se je pa vršila slovesna proslava 30letnice v cerkvi, ki je bila lično okrašena. Počastile so nas z navzočnostjo tudi družbe iz Češnjic, Krašnje in Št. Ožbalta. Slavnostni govornik župnik Pavel Perko iz Češnjic je spretno in temeljito ovržel ugovore proti Marijini družbi. Po govoru so bile slovesne litanije in zahvalna pesem. Cerkveni slovesnosti je sledila v društveni dvorani kratka akademija in igrica: Otrok Marijin. Domačini ne pomnijo, da bi bilo že kdaj toliko ljudstva v domu. Drugi dan so vse imenovane družbe iz Črnege grabna priredile romarski izlet na Šmarno goro. Po lepem govoru župnika Brecljnika iz Krašnje je med peto sveto mašo mnogo deklet pristopilo k sv. obhajilu. Očarane nad lepoto Šmarne gore in okolice so se družbenice med pevanjem vračale proti domu.

Še nekoliko zgodovinskih podatkov: Družbo je ustanovil l. 1899. rajni župnik Ludovik Škufca. Vseh deklet je bilo doslej v družbo

sprejetih 247; od teh se jih je poročilo 74, 47 je bilo izključenih, v samostan jih je stopilo 6, 8 jih je umrlo, izstopilo 29. Družba šteje sedaj 83 članic. Koliko milosti in dobrot božjih so družbenice v tem času prejele! Lahko tudi povemo, da so v splošnem dekleta še dosti dobra. Čudimo se, da ima na nekatere nesrečni ples tako silno privlačnost in da se zapletajo kljub opominom v prezgodnja in nevarna znanja. Kako lahko je krepostno živeti, če se človek ogiblje bližnje priložnosti. Priznati pa tudi moramo, da jih je mnogo v zgled celi župniji radi svojega lepega krščanskega življenja. — Upamo, da bo slovesnost 30letnice odstranila iz družbe, kar je bilo dosedaj slabega! Bog daj!

Sv. Jurij ob Šč. Zapustila nas je zgledna članica Marijine družbe Marija Plavec. Pokojna je bila dolgo vrsto let v kongregaciji tiha, skromna, toda jako delavna odbojka. Skrb za lepoto hiše božje ji ni dala počivati, dasi je bila dostikrat po težkih delih potrebna počitka. Pritrgala si je pri spanju, da je mogla pohiteti v precej oddaljeno cerkev in biti pri sv. maši večkrat tudi v delavnik. Pogosto je prejemale ljubega Jezusa v svetem obhajilu. Skoraj vsako nedeljo smo imeli priliko videti lepe šopke izbranih rož, ki jih je rajna s tolikim veseljem prinašala Jezusu in Mariji na oltar. Željo, da bi vse družbenice živele po zgledu Marijinem, je krepko podpirala z molitvijo. Ko je zbolela in slutila, da bo treba umreti, se je pošalila: »Smrt si gnezdo nosi.« Prvi petek v mesecu je zaželela še enkrat prejeti ljubega Jezusa. Tako pripravljena za pot v večnost je v soboto nato vdana in mirna zatisnila oči.

Šmartno pri Slovenjgradcu. Med dneve, obsejane z milostjo božjo, moramo šteti dan 2. junija, ko se je pridružilo naši Marijini armadi — 18 novink. Slavnostni govornik je v jedrnatih besedah opisal, koliko milosti in blagoslova deli Marija tistim, ki stopijo pod njeno materinsko varstvo. Če je treba tu in tam pretrpeti kako pikro opazko ali prevzeti kako zatajevanje, bo pa zvestoba do Marije tembolj poplačana. Po slovesnem sprejemu je sledila ponovna posvetitev cele družbe Srcu Jezusovemu. Marija, čuvaj svoje varovanke! Družba šteje danes 180 članic.

Sv. Križ pri Litiji. Svetokriška župnija se oživlja: III. red napreduje, člani apostolstva prihajajo redno vsaka dva meseca k sv. zakramentu, dekliška Marijina družba raste. Kaj pa fantje? Imeli so že davno svojo kongregacijo, a ni bilo naraščaja. Zdaj smo zopet stopili na plan. Lani v adventu so bile tridnevne duhovne vaje za fante. Prišli so — hvala Bogu — večinoma vsi. Voditelj duhovnih vaj je vlil dokaj poguma in gorečnosti za

Marijo. Prvotni ogenj sta netila domača go-spoda. Tako je napočil srečen dan, ko se je fantovska Marijina družba ponovno ustano-vila. Letos o binkošti je stopilo pod prapor nebeške Matere Marije 25 mladeničev. Bog jih blagoslovi, da bodo vztrajali neomajno kot zvesti sinovi Marijini in premagovali vse ovire, zlasti pa prezirali besedičenje malo-vrednih oseb. Kleno zrnje naj gre in ostane na površju, pleve pa odnese veter. Prava lju-bezen do Marije naj krepi krščansko značaj-nost mladih junakov! Družbenik.

Za življenje.

Solčno stran posnemajmo, senčno za-vrzimo! Iz obširnega opisa ameriškega živ-ljenja — nekaj zanimivosti: Napredovanje ka-toliške Cerkve je žilavo. Vendar ima katoliško življenje v Ameriki svoje slabosti in nevarno-sti: Površnost in hlastanje po razveseljevanju. Res je: zidajo vseučilišča, šole, cerkve; kršćan-ska »karitas« cvete, toda Američani prirejajo preveč zabav v verske in dobrodne namene. Pohlep po razveseljevanju se je oprijel ne le posameznih katoličanov, marveč celih orga-nizacij. Res je, veliko žrtvujejo za olajšanje bede, milijone dajo tudi za inozemstvo, ako se pokaže stiska; toda preveč denarja razme-čejo za ples in igre...

Drugače je pa Amerika dežela železne odločnosti in sposobnosti, dežela, »v kateri je javna npravnost na višji stop-nji, nego v katerikoli evropski deželi« — kakor se je izrazil kardinal Faulhaber, — in v kateri je darežljivost nepre-kosljiva.

Zanimivo je razmišljanje o obeh bivših kandidatih na predsedniško mesto. »Boljšega kandidata, kot je Smith, ne bi mogli dobiti. Kjer je znan, so ga oboževali. Njegova osebnost očara.« Izvoljen ni bil, ker je katoličan, dasi je bil že štirikrat izbran za guvernerja newyorške države in izpričal, da njegovo ver-sko prepričanje ni bilo prav nič na škodo državljanski enakopravnosti.

Obe ameriški stranki nimata nič v pro-gramu, kar bi bilo proti katoliški vesti, zato je ameriški volilec v tem oziru docela prost, ali voli desno ali levo. Smith je še celo kar odkrito izjavljal: »Nihče naj me ne voli samo zato, ker sem katoličan.« Kljub temu so izdali vsi nekatoličani bojno geslo: »Ne za, ne proti prohibiciji, ampak proti Smithu.« Framasoni, ki so v Ameriki sicer krotkejši kot drugod, so razglasili oklic: »Proti Rimu!«

Drugače pa hvalijo izvoljenega Hooverja kot moža, ki bo dobro delal. Oba, Smith in Hoover, imata neomadeževano preteklost, oba

sta se prikopala z delom in resnobo do ve-ljave in ugleda, oba sta izborna upravna urad-nika, ljudomila državljana, osobito pa pri-jatelj o trok.

L. 1920. je imel Hoover v mestu Buffalo pred 15.000 poslušalci govor. Zbiral je kot član pomožne akcije darove za otroke v Av-striji in Nemčiji. Pol ure je opisoval mirno in brez posebnega poudarka bedo evropske mladine. Nato se je ogrel in zaklical: »Kdor-koli je vojsko povzročil, — avstrijski in nem-ški otroci je niso hoteli. Mladina je najbolj nedolžna žrtev vojske. Ne res, gospodje in gospe, da se vam ti otroci smilijo? Kdo izmed vas nima sočutja? Naj dvigne roko!... Ugo-tavljam, da imate vsi sočutje. Torej, Good-year & Komp., za koliko tisoč dolarjev imate sočutja?« — Vse tiho. Kmalu se sliši glas iz množice: »Za 35.000 dolarjev.« — »Hvala. Prosim šek!« Tajniki in tajnice so stopile na govorniški oder, dočim je Hoover po vrsti vabil meščane in zbiral. Kdor ni imel pri sebi, je podpisal pripravljeno listino. Denar so šli iskat na dom. Samo tisti večer je nabral v zgorajšnji namen pol milijona.

»R. S. Kor.« štev. 47.

Odgovori.

Družinski oče: Priznamo, da ni brez nevar-nosti in da je strah za vzgojo Vaših otrok upra-vičen. Vendar pa upamo, da bo šlo vse po sreči, ko sami tako vzorno skrbite, da bi otročiči bili res dobri. Nedavno je pripovedoval neki oče, da se je skoraj pritoževal, ker mu je Bog vse otroke vzel; »danes« — tako je trdil — »sem mu hvaležen, ker vem, da so rešeni nevarnosti in srečni.« — **Družbe-nica:** Prošnji bomo mogli prilično ustreči, dasi o takem vprašanju ni lahko pisati, ker je treba vpo-števati razne okoliščine, po katerih je možno raz-sojati o posameznih slučajih. Kakšno mora biti razmerje med zaročencem in zaročenko — nam-reč ono znanje, ki ima pravi smoter — ste lahko čitali v letošnjem »Bogoljubu«, št. 1. in 2., pod naslovom »Zelija kot nevesta«. Če ste ta sestavek, ki opisuje resnično zgodbo dveh zaro-čencev, prezrli, ga pazno prečitajte. Poglejte tudi o d g o v o r na podobno vprašanje v štev. 6 (junij) »Bogoljuba«, in sicer na ovitku takoj v prvih vrsticah.

Dobre knjige.

Obljube Srca Jezusovega. Sestavil Rudolf Paté D. J. Cena 8 Din, v dvobarvnem tisku 10 Din. — Izdal Glasnik presv. Srca Jez. v Ljubljani.

Ogenj ljubezni do presv. Srca bo v naših dušah tembolj vzplamtel, ako bomo obenem pre-mišljevali velike in bogate milosti, ki jih je Gospod obljubil vsem, ki bodo častili njegovo Srce in to češčenje tudi širili. Temu namenu prav dobro ustreza nova knjižica »Obljube Srca Jezusovega«. Prav z veseljem srcem jo pozdravljamo in pripo-ročamo.

Sveti Peter Klaver. V založbi uredništva »Fahne Mariens« (Wien IX/1, Lustkandlgasse 41) je izšla nemško pisana knjižica »Der hl. Peter

Claver S. J. — Prijatelji misijonov bodo z zanimanjem čitali to pretresljivo orisano življenje velikega misijonarja in odličnega junaka dobrodelne ljubezni, zamorskega apostola Petra Klaverja.

Založništvo šolskih bratov v Kirnach-Villingen, Baden v Nemčiji priporoča sledeče tri koledarje. *Theresien-Kalender 1930*, RM 0-60. *Schulbrüder-Kalender 1930*, RM 0-60. *Kalender für kleine Leute 1930*, RM 0-50. Vse tri koledarje krase lepe slike in tudi vsebinsko nudijo veliko zanimivega. Posebej bi častilec sv. Male Terezije priporočili koledar, ki iznova kaže lepoto čiste duše sv. Male Cvetke.

Prodajalna K. T. D. (Ničman) v Ljubljani priporoča vsem gg. duhovnikom, redovnim osebam po samostanih, članom in članicam Marijinih družb, tretjega reda, orlovske organizacije in vsem vernikom, kateri žele poglobiti svoje duhovno življenje, ascetično knjigo »Za visokim ciljem«. Ta knjiga p. Mavricija Teraša je slehernemu, ki se vsaj nekoliko zanima za zveličanje svoje duše, koristna, da, potrebna. Naslovi posameznih poglavij naj izpričajo, kako važne so stvari, ki o njih razpravlja ta knjiga:

1. Odkod, čemu in kam? 2. Krščansko življenje, najpomembnejša naloga in najlepši ideal našega zemskega bivanja. 3. Prvi pogoj kršćan-

skega življenja. 4. Vpliv krščanskega življenja. 5. Kristus, najlepši vzor krščanskega življenja. 6. Smrtni greh, največja ovira krščanskega življenja. 7. Odpustljivi ali mali greh. 8. Neredna ljubezen do sebe ali samoljubje. 9. Poželjivost, naša največja nevarnost. 10. Skušnjave, spodbuda za greh. 11. Mlačnost, jetika naše duše. 12. Zatajevanje, največja umetnost krščanskega življenja. 13. Telesno ali zunanje zatajevanje. 14. Duhovno ali notranje zatajevanje.

Knjiga ima elegantno opremo: tiskana je na finem modernem papirju, z lepimi črkami ter je že po svoji zunanosti prikupljiva. Stane 24 Din.

»Novi život« — se imenuje list, ki v hrvatskem jeziku priporoča, zagovarja in širi brezalkoholno gibanje. — Uredništvo je v Zagrebu, Opatička ul. 3. Naročnina 10 Din.

Dr. Marijan Dokler: Sv. maša, Ljubljana 1929. 12 Din. V zelo prikupljivi, lepo opremljeni knjižici nam podaja pisatelj prav lep prevod stalnih, nespremenljivih delov sv. maše. Tam, kjer je že vpeljana »missa recitata«, je bodo še posebno veseli. Priporočamo jo zlasti dijaškim in akademskim kongregacijam.

Poročilo o sestanku za ureditev katoliške akcije. Ponatis iz ljubljanskega »Škofijskega lista«. Založil škof. ordinariat v Ljubljani.

Odpustki za mesec oktober 1929.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek sedem let in sedem kvadranten. b) P. o. odpustek na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmoli vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. Očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor jutri.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ser. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. Očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; d) vsem vernikom v vseh cerkvah. — Tretjerednikom v. o.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. sakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostijo za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. Očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Sv. Marija Frančiška. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu

sv. Očeta. Vrh tega udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. Očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 10. dan.

10. Četrtek. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Petek. Osmiina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Sobota. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Torek. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelskih cerkvah, udom škapulirskih br. tudi v župnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo raz razširjanje sv. vere in po namenu svega očeta.

19. Sobota. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. Sobota. Bl. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravišтво »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopiše pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

pomoči. Darovi naj se pošiljajo na naslov: Franc Pavlič, vojni svečenik, Zaječar, Srbija.

Biljana. Marijina družba v Biljani pri Gorici je prva, ki je bila ustanovljena po svetovni vojni (1926). Letos, 5. majnika, je pa prevz. knez in nadškof goriški blagoslovil krasno zastavo, ki je delo umetnice Francozinje Charlotte Revól. Na svetlomodrem blagu so z veliko spretnostjo vvezene lilije in rdeče vrtnice. Napisi so slovenski. Na eni strani je podoba Brezmadežne, na drugi pa sv. Terezije Det. J. Novo zastavo so prišle pozdravit Marijine družbe iz Gradnega in mnogo članic iz Gorice z zastavo ter družba iz Medane. Slavnostni govornik dr. M. Brumat je ognjevit navduševal članice in kandidatke, naj se z vso ljubeznijo oprimejo kongregacije v varstvu Marijinem. Cerkev je bila praznično oblečena; naše veselje je bilo tem večje, ko je nepričakovano stopil med nas goriški vlada. Bodi mu hvala!

Sto misijonarjev. V materski cerkvi Don Boskovih salezijancev v Valdocco so imeli nedavno ganljivo slovesnost, ko se je sto mladih misijonarjev odpravljalo na delo v vinograd Gospodov med pogani. Častitljivi starček, misijonar P. Guarona je imel poslovilni govor. Hkrati se je podalo na misijonsko pot 40 misijonskih sestra.

Kaj je ljubezen? Ljubezen je žrtvovanje. Ljubiti se pravi: služiti prijatelju, služiti sovražniku, služiti brez prestanka; molčati, veselo potrpeti, modro odnehati. Ljubiti se pravi, obdarjati brez žalitve. Ljubezen mora vzbujati le veselje, ne sme pa povzročati skrbi, žalosti, boleti, grenkih ur, sence. Ljubezen je sveta, mora biti sveta.

»A, tako...« Dva gospoda sta se zabavala pri neki slavnosti, kateri je sledila tako zvana »prosta zabava«, s tem, da sta presojala modo. »Čudno,« pravi prvi, »da se more takale pisarniška gospodična tako dragoceno nositi.« — »Zakaj čudno?« ga zavrne drugi. »Saj dobe danes vse na obroke v prodajalnah.« — »A takol!« — »Lejte,« pri tem pokaže na gospo, ki je imela globoko izrezano kratkokrilno obleko, »lejte, ta ima šele prvi rok na sebi.«

ZAHVALE.

Neimenovana oseba se zahv. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu Pad., sv. Tereziji Det. J. za uslišano molitev. — P. G. se zahv. presv. Srcu J., Mariji, sv. Antonu in sv. Tereziji Det. J. za hitro pomoč v zelo težki zadevi. — Ign. Vodnik, učit. abit., se zahvaljuje Materi bož., bl. don Bosku in sv. Antonu za očitvidno pomoč pri maturi. — C. K. se zahvaljuje škofu Slomšku za uslišano prošnjo pri študijah.

PROŠNJE.

Mar. družbenka se priporoča v hudi stiski molitvi dobrih vernikov. — M. dr. se prip. presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Ani, sv. M. Cvetki in škofu Slomšku za zdravje in druge namene.

Presenečenje.

»Kaj takega pa še ne; to je nezaslišano!« — tako se je čudom čudil dunajski orientalist prof. dr. Wessely, ko je poslušal, kako je Terezija Neumann v Konnersreuth-u v viziji točno izgovarjala razne stavke v aramejskem jeziku. (To je jezik, ki so ga govorili ob Jezusovem času v Palestini. Takrat namreč ni bila več v navadi čista hebrejščina, ampak aramejščina, pomešana z grškimi besedami. Današnji učenjaki so le malo poučeni o aramejščini; le posamezne stavke morejo še spraviti skupaj. V svetem pismu se nahaja samo 16 aramejskih besedi. Vsled tega je tembolj presenetljivo, da zamaknjenka Terezija N., ki se nikdar ni učila tujih jezikov in ne zna drugega, kot svojo bavarsko narečje, tako točno ponavlja cele stavke v aramejskem jeziku. Vsled tega so učenjaki že močno napredovali v poznanju aramejščine.

Nekaj primerov:

Terezija je čula v viziji, kako je izdajalski Judež zaklical proti Jezusu ob Oljski gori: »Schlama, Rabbuni!« (Ti aramejski besedi značita po naše: »Pozdrav, Mojster!« — Ko so drugi učenci spoznali, da pomeni Judežovo obnašanje — izdajstvo, so se razburili in polni ogorčenja klicali: »Magera baisebua gannabal Gannaba magera baisebua!« Učenjaki dolgo časa niso znali razvozljati pomena teh izrazov. Zdaj se jim je pa zasvetilo, da značijo ti vzkliki: »Meč (sabljó) sem! Doli s služabnikom satana, s tatol!«

Jako zanimive za učenjake so besede Jezusove na križu. Vzemimo samo eno. Klic Jezusov »Žejen sem« je označevala jezikoslovcem aramejska beseda »Sachena«. Terezija pa pravi: »Ne tako.« Vedno slišim, da pravi Jezus: »Aes-che.« Preiskovalci so končno morali Reziki pritrčiti. Zadnja beseda »Dopolnjeno je«, se je glasila iz ust Jezusovih: »Schalem Kalohi.«

Kratko: To dvoje, — da Terezija N. ne uživa prav nobene hrane, tudi tekoče ne, in da tako pravilno izgovarja stavke v aramejščini, ko je drugače v jezikovnem oziru docela neveščica, daje preiskovalcem tega nerazložljivega pojava dovolj misliti. Brez nadnaravnega, božjega vpliva teh stvari ne morejo razložiti, pa naj se še tako trudijo.

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti »knjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadruzi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Bogoljub velja v l. 1929

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Avstriji	šil.	3.—
„ Italiji	lir	8.—
„ Češko-Slovaški	Kč	15.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Razni **kipi** in **slike**, najrazličnejši **molitveniki**, vse **potrebščine za Mar. družbe** in vse **pisarniške potrebščine** se dobe

V PRODAJALNI K. T. D.

H. NIČMAN v Ljubljani

Slovenske gospodinje in dekleta
kupi jejo samo edino **domače** testenine

ki so priznane najokusnejše in tudi najcenejše ter najhitreje pripravljena jed.

priporoča

Posteljno in
namizno perilo

A. & E. Skaberne
Ljubljana

Laboratorij -ALGA- Sušak

prejema vsak dan veliko število enakih in podobnih priznalic izkušenih zdravnikov

EMER. ASIST. UNIVERSE U GRAZU

D^r. O. WESELKO

ZAGREB

VLAŠKA ULICA BR. 53

PALAČA DRŽ. HIPOTEKARNE BANCHE

IZJAVA

Gospodin Selišek, posjednik iz Zaprešića došao je k meni sa svojom bolesnom kćerkom, koja je bila slabokrvna i mršava a nije htjela uzimati nikakve lijekove.

Preporučio sam joj željezovito vino **ENERGIN**.

Uspjeh je bio odličan, dijete se je potpunoma oporavilo i dobilo na težini 4 kilograma.

Željezovito kina vino **ENERGIN** mogu preporučiti svim slabokrvnim osobama.

D^r. Oskar Weselko

STARŠI!

Čim opazite na kakem članu Vaše rodbine slabokrvnost, ki se pojavlja v bleđi barvi obraza, pomanjkanju apetita, slabosti živcev, pogostem glavobolu, pomanjkanju spanja, lahki ntrujenosti, takoj in brez premisleka mu dajte okusno **-ENERGIN-** železnato kina vino in sicer otrokom 3 male žličke na dan, odraslim 3 velike žlice na dan pred jedjo

-ENERGIN- železnato kina vino priporoča se posebno otrokom, ki hodijo v šolo

-ENERGIN- železnato kina vino se priporoča vsem osebam, ker narava nalaga vsem, naj si vsaj enkrat v letu okrepe in osvežijo kri

-ENERGIN- železnato kina vino se dobiva v lekarnah in drogerijah 1 steklenica 1/2 litra vsebine Din 40.—

Po početnem povzetju pošilja **LABORATORIJ -ALGA- SUŠAK** 3 velike steklenice za Din 128.—, 6 velikih steklenic Din 248.— in ena zastonj — Vsaki steklenici je priloženo točno navodilo
Za okrepitev otrok zadoščajo 3 velike steklenice — Za okrepitev odraslih zadošča 3-6 velikih steklenic

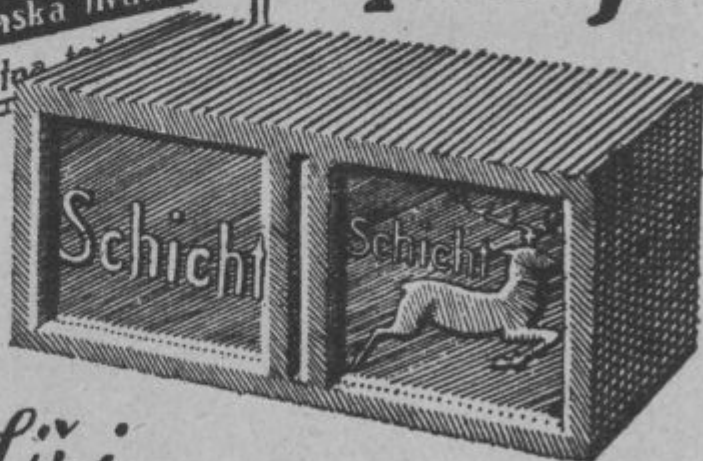
Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**